CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"And they shall see His face; and His name shall be in their foreheads."
Rev. 23:4

OCT. 13th, 1961 - No. 516 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

17th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash.

THE ROLE OF "ISMS" IN ALBERTA

by H. J. Ten Hove.

As we came from other lands and became somewhat climatized to Alberta — to its religions, language and customs — we became aware that there were many other religious groups or sects in addition to the churches as the United Church, the Anglican, Presbyterian and Baptist.

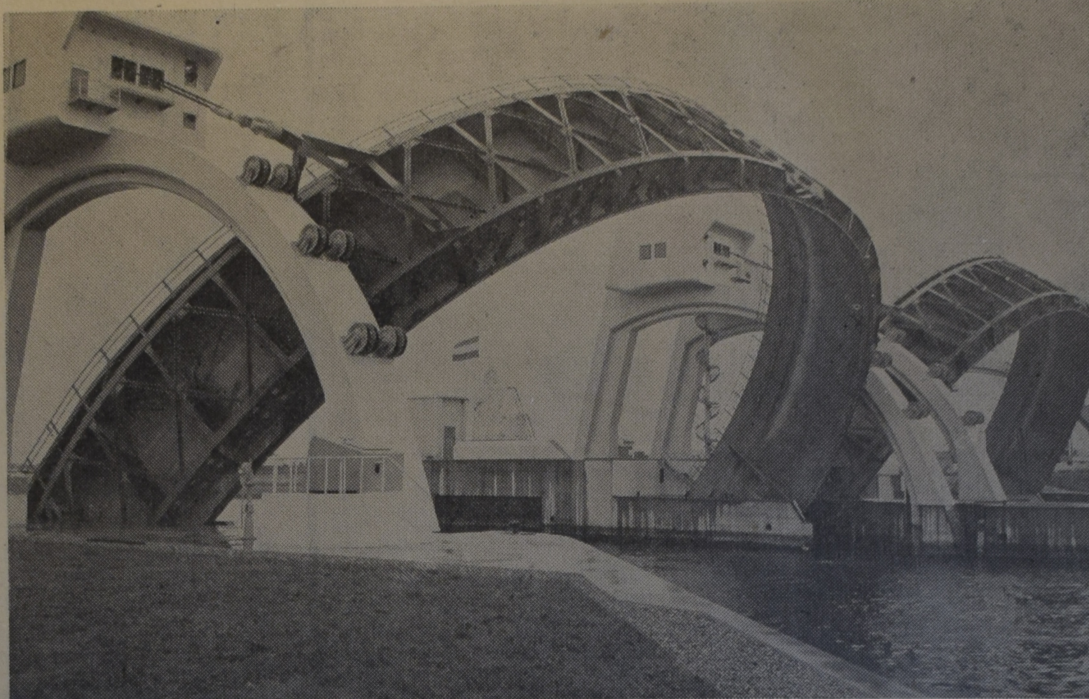
As members of these other groups testified freely of their faith and beliefs, we began to know them better and felt warmly toward them. Someone has said, 'The warmth and life is in those sect people'. Without knowing all the ins and outs of their beliefs, we felt very close especially to the Nazarenes, Pentecostals, Missionary Alliance and others. Because of the schools and college of the Seventh-day Adventists and Nazarene are located in Lacombe and Red Deer respectively, their members are concentrated in the Central Alberta area and we came in close contact with them. The Prairie Bible Institute located one hundred miles south-east at Three Hills is headed by Dr. Maxwell, the author of 'Crowded to Christ'. He was a guest speaker at a ministerial conference at Grand Rapids in June 1961. This Institute claims to be non-denominational but it leans toward the Calvinist-Baptist views. As many churches became modern, people of calvinistic background banded together to form this school solely for the training of missionaries. They have as many as 1200 students a year. Then there is the Didsbury United Evangelical College at Didsbury sixty miles south of Red Deer, and the Baptists have the Berean College in Calgary.

In all there are about thirty-five sects and cults in Alberta.

You may ask, 'What has this to do with us?' I would answer, 'Does not Scripture say that we must prove the spirits? Don't we come into contact with members of these sects? What must we say when our young people especially ask us questions about them? They are such nice people. They are against smoking and drinking and all forms of worldliness. We must know how to answer the questions.

We must examine ourselves as a Church and members — why did these sects come into being alongside of the organized churches? Our fathers said: Secten zijn onbetaalde rekeningen van de kerk. In iedere dwaling zit een verwaarloosde waarheid.

It is not that the whole of Canada has as many sects as the province of Alberta. It was not only the sects and cults which set men to study this but also the political movement in Alberta as they all more or less made their appearance from 1910, more strongly in the 20's, until the 1940's. A strong Farmers' government fell and a brand new party, the Social Credit won all seats in 1935. This party was headed by Mr. Aberhart, a high-school teacher at Mount Royal College in Calgary and a very strong Baptist radio minister who, for years, had practically the only religious radio broadcast in Alberta. After the death of Mr. Aberhart, Earnest Manning at twenty-seven years of age became his successor. Mr. Manning was a graduate of the Prophetic Bible Institute in Calgary headed by Mr. Aberhart. Where else in this world would two strong religious sect leaders hold the balance of power in the government for twenty-five successive years?

STUWCOMPLEX IN HAGESTEIN IN GEBRUIK GESTELD

De Directeur-Generaal van de Rijkswaterstaat, Ir. A. G. Maris, heeft in Hagestein het stuwcomplex in de Lek in gebruik gesteld, dat het eerste kunstwerk is dat in het kader van de Rijnkanalisatie is gereedgekomen. Nevenstaande foto van het stuwcomplex laat duidelijk de speciale "deuren" zien.

All this has set various men and societies to study the background of these strange happenings. Recently a book called 'Sects, Cults and Churches in Alberta' was written by Dr. Mann, an Anglican minister. He had been sent out by the Canadian Social Sciences Research Council. Several books had been written on the social aspects of the happenings in Alberta but Dr. Mann felt that not enough attention was given to the religious side.

Alberta was mainly settled since 1900. It was an agricultural province with good land for homesteads. The settlers were scattered over the province and being in the horse-and-buggy days, they were isolated from towns and churches. Isolation combined with poverty and other factors led to a serious decline in church attendance by immigrants who were accustomed to regular attendance. The province being mainly agricultural gave rise to the strong Farmers' government until the Social Credit took over completely in 1935.

Why this complete change? These homesteaders had apparently traded their religion for materialism — a Farmers' party and government. What did the churches do in this situation to help those poor settlers? Both the churches and the settlers put forth great efforts to maintain the church life of their homeland. Small churches were formed in towns and hamlets holding Sunday Schools, women's meetings etc. but at best only one worship service because of the shortage of ministers. As a result by 1925 people attended the churches very little. Religious values were low.

But in the late 20's and early 30's there came a religious awakening. The Farmer movement did not take over from the churches. There was dissatisfaction with the leadership in the churches. Why? The ministers had come from the East where they had been trained in modern universities and seminaries, teaching and preaching evolution and a social gospel. Then to hasten the trend the depression set in in the beginning of the 30's bringing poverty and dissatisfaction with material things to the homesteaders. But 'where hopes are the strongest, reactions go the farthest', so a great religious awakening occurred.

No one exploited these social conditions of poverty, low prices, etc. more successfully than Mr. Aberhart to appeal to higher religious values. Although the Social Credit was not a purely religious movement, its remarkable growth in the early 30's must be attributed to the religious awakening in Alberta communities. Mr. Aberhart, a strong prophetic preacher, through his religious radio broadcast called the people to turn back to God in these times of hardship. During the years 1910-1940 practically all the sects had their origin. They used summer tent-meetings, door-to-door visiting and then organizing small groups in rural communities.

In many ways the formation of these sects was a protest against the established churches of that time. They bitterly attacked the modernism, with its evolution theories. They refused to teach it in their schools. The sects condemned the coldness and formality found in established church services. They protested against the worldly living and amusements of the middle-class of the churches.

In which ways are the sects different from the established churches? They have a strict moral code — fleeing from the world and condemning dances, shows, smoking, drinking, card-playing. They are as a whole fundamentalistic having a strong doctrinal unity believing in the liberal truth of the Bible. There must be a dramatic conversion experience. Their services have an informal, friendly atmosphere with hearty congregational singing and a warm welcome for strangers. The enthusiasm and liveliness of their services gives the impression that these people enjoy their religion. They are lax in membership roles and have strong lay participation and congregational church government. They believe in the second coming of Christ to reign a thousand years (duizend-jarig rijk). The sects with the exception of the Jehovah's Witnesses and the Adventists believe in a hell. The sects were mainly supported by the rural and small town people who were below average in higher education. This lower class was often bypassed by the regular church as it feared they would upset its pattern of worship. Both Mr. Aberhart and Premier Manning touched the common people with their prophetic preaching. Mr. Aberhart would use slang is his radio broadcasts although he was an English teacher at college.

This fundamentalist movement in Alberta was in many respects an extension of that great upsurge of fundamentalism which first began around 1877 in the U.S.A. It began in Alberta mainly after the First World War. It was the fundamentalist against the modernist. How did the sects come in contact with the people? Tent-meetings worked well during the summers of the early 30's. Camp-meetings are still being used. Mr. Aberhart used the radio before any other churches. Later Dr. Mayer broadcast the Lutheran Hour from Edmonton. Sunday School missions were very effective. Mr. Aberhart sent his Sunday School materials by mail to thousands of children.

Both the Adventists and the Jehovah's Witnesses are using literature extensively and successfully. Another factor to the advantage of the sects was the closing of many churches in smaller communities due to a shortage of ministers. Some thirty Bible schools sprang up in the West which supplied leaders for the small groups. The sects are usually strongest in the area of their school. There is generally a close cooperation between them as with rallies, revivals, Youth for Christ, etc. They will accept ministers from different Bible Schools which explains the success of non-denominational Prairie Bible Institute at Three Hills.

We have heard that the sects grew at the expense of the established churches. What can the established church learn from this?

1) There is a need for warm fellowship among believers, but also a hearty welcome for strangers who worship with us. This is often lacking. Is our Calvinistic faith really a joy in Christ to us?

2) It teaches us that there is a need for constant and early indoctrination that our children may know what we believe and in Whom we believe.

3) It is important that believers form groups so that they are not taken in by sects who canvass from house to house. The communion of saints is very important.

4) There is a danger that we fall into the same sin as those churches in becoming a comfortable middle-class and complacent.

5) There is a danger that we favour a simple faith, as is the shortcoming of many sects. We must study to know the whole council of God. But let us beware not to fall into the error of influential discourses void of the warmth of faith.

6) That which marks the whole scene is rootlessness. In protesting against the sins of the churches the sects went too far. They took certain parts of Scripture but neglected others. We must not become onesided.

Rev. Hegger in Canada

Het was een prachtige najaarsmiddag toen Rev. Hegger op Malton Airport, Vrijdag 29 September, op Canadese bodem aankwam, verwelkomt door het Comité "In de Rechte Straat", en gereed voor zijn tournee door Canada en de U.S.A. Het was hem zo niet aan te zien, zoals hij daar even stond in de wachtkamer, klein en gedrongen tussen het gekrioel van reizigers, dat hij en zijn helpers een beweging hadden opgezet, die reeds een internationaal karakter draagt. Het geheim van zijn kracht en de dwingende overtuiging van zijn woord ligt ook niet in uiterlijke dingen, maar in zijn grote liefde voor de dwalenden in de Rooms Katholieke kerk, en vooral in het zelf diep gebogen hebben onder de majesteit van God en Zijn Woord.

Dat bleek ook overduidelijk toen aan de avond van de 30ste September hij zijn eerste spreekbeurt in de Christian Reformed Church van Brampton vervulde. De honderden aanwezigen vertegenwoordigden verscheidene kerken, de Rooms Katholieke niet uitgezonderd. Rev. Jonker, predikant in de kerke ter plaatse, die de vergadering opende, memoreerde dankbaar de attentie van de zijde van een broeder uit Brampton, opgesteld voor het podium in de vorm van een vorstelijke bloemenmand met opschrift "With best wishes for your tour in Canada". En al gaven ook anderen materiele blijken van belangstelling en liefde, als de 94 nieuwe abonnementen op "In de Rechte Straat" die in de pauze geregistreerd werden, en de collecte van ruim 108 dollar voor het werk van de Stichting van dezelfde naam reden tot dankbaarheid, de grootste impressie van de avond was ongetwijfeld van geestelijke aard. Zo ooit, dan kwamen we hier onder de indruk van het overweldigend genade-karakter van het Evangelie, zoals de reformatorische christen het mag verstaan. In feite werden we door het woord van Rev. Hegger armer gemaakt, doordat we diep beseften dat we de rijkdom van de vrijspraak van de vergeving in Christus te wenig verstaan en beleven. En zo werden we toch rijker.

De Here sterke Rev. Hegger verder op zijn tournee. Niet alleen tot en getrouwer verstaan van onze roeping tegenover het Rooms Katholicisme, maar ook tot een dieper leven uit de rijkdom die we in Christus hebben.

BOOKREVIEW

The Bible and the Life of the Christian

"Young people today lack **order** or structure in their thinking about the Bible," Dr. H. Evan Runner writes in the "Prefatory Note", which accompanies this booklet and introduces it to us. Dr. Runner thinks that this is a strange phenomenon "for the Bible is a revelation to us of **the order of God in His creation**." Insight in this order will "give **perspective to our life-in-the-world**", Dr. Runner states.

I think that the Sponsor of the Groen van Prinsterer Society describes one of our ailments well asking: "Do we too often get lost in unrelated facts, individual persons in the Bible, about whom we moralize etc.?"

I agree wholeheartedly with Professor Runner who also is well known in Canada by many of our people and whose continuous efforts to encourage us to maintain and to live our Calvinistic heritage have been deeply appreciated; that something is definitely wrong among us and it even seems that for many it becomes more difficult every day to relate daily life to their eternal life and and to speak their words in the power of the Word.

We therefore welcome this volume of outlines on important topics.

The lessons appeared earlier in Dutch under the title: **"De Bijbel en staatkundige beginselen"**, written by H. de Jongste en Rev. J. M. van Krimpen. They have not just been translated but also adapted to our situation in the New World.

The Groen van Prinsterer Society in Grand Rapids formed by students of Calvin College and Calvin Seminary has used these outlines twice and have now published them in print. The Guardian Publishing Co. in Hamilton, which also prints our Calvinist-Contact and Youthful Outlook, has done this job, I understand. Copies can be obtained from this publishing house and also from the Christian Bookhouse with which you deal.

It is not the idea that this book is read at the breakfast table while you listen with one ear to the news. Dr. Runner advises: "Do not attempt to read straight through a chapter and be done with it. Pause and relax a while with many of the paragraphs."

The material might well prove to be too difficult for the Young People Society as a whole, but I think that there will be some members in almost every young people's society who could study it and use the material for a good essay. In this way the whole society will get acquainted with its main content.

I took the booklet along to a meeting of the boards of several young people societies and the idea of these boardmembers was that the material in itself might be a little too difficult but could be used in the way I indicated.

The same may hold for men's and ladies' societies and for other groups.

However, is it very important — and I would say a **must** — for our presidents and leaders. They should study this booklet and become well familiar with what it offers. It will help them to direct the discussion in a worthwhile manner and in this way all the members will benefit from their efforts.

As long as you have one who sees well in the darkness of our times, he or she can guide along quite a number of those who do not have this sharpness of vision.

I am sorry that I had to make all these remarks as to how to use this book, before I could deal with its substance more explicitly. But I thought it was worth it.

It contains nineteen chapters, in which our attention is focused on the National State as well as the Kingdom of God, on culture as well as marriage, school and economic life. The last two chapters deal respectively with industrial and christian organization.

This might be sufficient to wet your appetite. Yet, I would like to conclude with some quotations, to give you more of a "foretaste".

Chapter V on "The Church and The Kingdom of God" opens with this beautiful statement: "The Kingdom of God is the magnetic field of the new life of grace in Christ and is intended to embrace the entire cosmos".

On page 60 we read, "By Separation of Church and State" we do not mean that the government should be neutral, but that the government shall not oppress or suppress the Church and vice versa". Isn't this a worthwhile statement to discuss at a meeting with young people?

The following thesis is formulated about the work of the believers: "Their cultural achievements are the reconciled results of sanctified striving, because they are rooted in justification." Well, here you have "a bone to chew on"!

"The sense of marriage must not be sought in any external goal. E.g. many Christians see the sense of marriage in being blessed with children, but this is incorrect. For then a childless marriage would lack all meaning.... As to its marriage is, after all, the all-sided bi-unity (two-oneness) of man and wife under the guidance of love and pointing to the fulness in Christ."

Finally I wish to quote the following sentences from the last chapter: "There are Christians who have a widely different conception of their task in the world. They proposedly join the non-christian organizations in order to be a salting salt. They condemn **isolation**. They are offended that their fellow-believers rally around a banner, and they stigmatize this as seeking, out of a lack of faith, support in organization, as evading our responsibility. In this they appear wiser than God's Word and contradict Paul. We fear that they will experience the same as Peter did when he stood with the soldiers in Caiaphas' court, or with Dinah, the daughter of Jacob, in Shechem. We fear even more that they will bring the wrath of God upon themselves because they chose their own rather than God's way." (page 142)

May this book serve the purpose for which it has been printed.

R. Kooistra.

Vakopleiding voor werklozen

(Can. Scene) — Door de National Employment Service of Canada zijn in een aantal provincies cursussen georganiseerd, waar volwassen werklozen een gespecialiseerde opleiding kunnen ontvangen van electric appliance servicing (onderhoud en reparatie van electrische apparaten) tot lassen en tal van andere technische vakken. Daar het onderwijs als zodanig meer een taak is van de provincie dan van de federale regering in Ottawa, worden deze cursussen aangeboden door middel van provinciale vakscholen in overeenkomst met schets 5 van een regeling met de federale regering. Hierin voorziet de regering in Ottawa in 50% van de kosten voor de opleiding van werkloze mannen of vrouwen van 16 jaar of ouder.

Het aantal en soort van de cursussen hangt af van de aanwezige faciliteiten voor deze soms zeer gespecialiseerde lessen en ook van de werkgelegenheden in een bepaald district.

Aanvragen tot deelname kunnen alleen worden gedaan via de National Employment Service, welke dan onderzoekt of men de vereiste vooropleiding heeft gehad. Voor de meeste cursussen is dat een jaar highschool of een daarmee gelijkstaande opleiding; voor de cursus in "engineering surveying" is een 4-jarige highschool opleiding vereist. Bij nader onderzoek wordt echter bijvoorbeeld een ouder iemand niet afgewezen alleen omdat hij niet de gevraagde opleiding heeft genoten. Moeilijkheden om zich in het Engels uit te drukken of om het onderricht, dat alleen in het Engels wordt gegeven, te verstaan kan iemands toelatingskansen tot een aantal van deze cursussen verminderen.

De duur van deze cursussen is verschillend. Die voor welding en small internal combustion engines vraagt 8 weken; oil burner servicing en appliance servicing 12 weken; barbering 9 maanden; en tien maanden studie zijn nodig voor de cursus in radio en televisie servicing en voor die in diesel mechanics en engineering surveying.

Zolang de cursus duurt ontvangt de cursist, voor zover hij geen werkloosheidsuitkering ontvangt, een onderhoudstoelage voor elke dag dat hij de cursus volgt. Dit bedrag varieert naar gelang iemand getrouwd of vrijgezel is. Is de werkloosheidsuitkering die hij ontvangt, lager dan deze onderhoudstoelage, dan wordt het verschil bijbetaald. Ook leerboeken en benodigde gereedschappen worden door de regering betaald.

Al deze cursussen staan eveneens open voor hen, die bij het National Employment Bureau staan ingeschreven en zich in een bepaald vak verder willen bekwamen. Bij de Nationale Employment Service besluit men echter of bepaalde personen voor een cursus in aanmerking komen. 283 Personen werden ondervraagd bijvoorbeeld, om 23 personen te vinden die voor deze cursussen geschikt waren.

Dit plan ter opleiding van werkloze personen is in de meeste provincies reeds in volle gang en wordt nog steeds uitgebreid. In Ontario is men er eind Februari mee begonnen en tegen het einde van Augustus hadden 3213 personen een cursus beëindigd of waren nog in opleiding. Op het ogenblik zijn nog 1058 personen ingeschreven.

Voor verdere inlichtingen omtrent de beschikbare cursussen kan men zich in verbinding stellen met het plaatselijk bureau van de Employment Service of Canada.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Executive Committee: Rev. Jac. Geuzebroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, and D. Farenhorst. In charge of editorial matters: D. Farenhorst.

Associate Editors: Rev. A. De Jager, Rev. F. Guillaume, Rev. K. Hart, Dave Valstar, Rev. H. Van Andel, Rev. T. C. Van Kooten.

Department Editors: Rev. J. Ehlers, Rev. D. N. Habermehl, Mrs. T. Van Ameyde, Rita Van Westenbrugge, Mrs. A. Wagenaar.

Engeland en de Groep van Zes

EEN STEM UIT EEN ANDERE HOEK

Het is nu wel duidelijk geworden ,dat de eventuele toetreding van Engeland tot de "Common Market" heel wat voeten in de aarde heeft. Vooral de Canadese regering heeft zich als een verwoed tegenstander doen kennen en zelfs het al dan niet voortbestaan van de Commonwealth er in betrokken.

Er zijn blijkbaar ook andere beoordelingen, waarvan onze lezers kennis willen nemen. Zo troffen wij onderstaand artikel aan in de "Nederlandse Post" een in Zuid Afrika verschijnend Nederlands blad onder redactie van Prof. Dr. M. Bokhorst.

Het artikel draagt tot titel "De grote stap" en wij nemen er het volgende uit over:

"We are going into Europe", says the British Government, with the defiant shyness of an elderly bachelor announcing his engagement. "They are coming into Europe", echo the French, the Germans, the Italians, the Dutch, the Belgians and the Luxembougeois, incredulously. To them it is not so much an agonizing reappraisal as an invasion from Mars. As one excited Frenchman put it, "the British have decided to join the human race".

Neen, lezers, ditmaal geen hoofdartikel in het Engels. We halen slechts het briljante artikel van Douglas Brown in the Cape Times aan, waarin hij de gewoon-menselijke consequenties van aansluiting bij de E.E.G. voor de doorsnee Brit bespreekt. Wij willen trachten hier het tegenovergestelde te doen door na te gaan hoe de Nederlander zal reageren op MacMillan's stap om in de club van zes te komen.

Vooropgesteld zij, dat dit in laatste instantie een politieke club is, met een mate van integratie die op het Europese vasteland sinds Karel de Grote niet meer heeft bestaan. Zei niet professor Hallstein van de E.E.G.: "We are not in business at all, we are in politics"?

Nu staan de Nederlanders minder vreemd tegenover een politiek van samengaan en integratie met de Britten dan andere continentale naties. Hebben zij niet in de donkerste uren van de strijd tegen Spanje, de souvereiniteit over hun land aan koningin Elizabeth de Eerste aangeboden? Met wat meer durf aan haar zijde en wat meer tact en inzicht aan die van Leicester, haar representant in de Nederlanden, had daar wel meer van kunnen komen, zoals de gemeenschappelijke strijd tegen de Armada bewezen heeft.

Ook in de 17e eeuw was de integratie-gedachte dikwijls aan de orde. Zonder Jan Pieterszoon Coen was het tot de samensmelting van beider Oost Indische Compagnieen gekomen. De Oranjes zochten de integratie in het huwelijksbootje: Willem II en Willem III trouwden beiden een Stuart-prinses. Cromwell zocht tevergeefs aansluiting en uitte zijn teleurgestelde liefde in de Acte van Navigatie, die tot oorlog leidde.

Een vergaande integratie kwam tot stand toen stadhouder Willem III naast zijn vrouw Mary Stuart op de Britse troon kwam te zitten en Nederlandse troepen tegen het imperialisme van de Franse Zonnekoning streden onder bevel van Marlborough, de voorzaat van Winston Churchill. Wij geloven niet te ver te gaan met te zeggen dat het Engels-Nederlands driemanschap van koning-stadhouder Willem III, legercommandant Marlborough en raadspensionaris Heinsius op het einde van de 17e eeuw Europa van Franse overheersing heeft gered.

Een opmerkelijk nevenprodukt van dit samengaan was de idee van het staatkundig evenwicht in Europa, waarvolgens de vrede het best gehandhaafd kon worden door twee politieke groeperingen in Europa die elkaars macht in evenwicht hielden en elkaar beletten, de hegemonie te voeren. Is dit niet de toestand waar men zeer dichtbij zou komen, indien op voorbeeld van Engeland de "Zeven" zich bij de "Zes" aansloten, en de nieuwe "Dertien" de communistische machten in evenwicht konden houden?

In de achttiende eeuw trouwde Willem IV in de kring van het Britse koningshuis, terwijl Willem V naar Engeland uitweek voor de Franse invasie. Zijn "brieven van Kew" waren bedoeld om met Engelse hulp de Nederlandse koloniën te redden, maar ze leidden uiteindelijk tot het verlies van de Kaap. Intussen stonden Nederland en Engeland weer schouder aan schouder in de eindstrijd tegen Napoleon, hetgeen in de 19e eeuw leidde tot een sterke Britse oriëntatie bij Willem II die onder Wellington had gediend.

Wat echter in de 19e eeuw Brits-Nederlands samengaan meer en meer onmogelijk maakte, vooral sinds de dagen van de "empire-builder" Disraeli, was dat één der vennoten zo buitensporig in macht gegroeid was, dat de verhouding er een van kat en muis dreigde te worden. Dit Britse imperialisme vond zijn hoogtepunt in de Boerenoorlog, toen practisch het gehele Nederlandse volk anti-Britsgezind was.

De twintigste eeuw bracht echter een geleidelijke afbraak van de Britse overmacht, eerst door de zelfstandig wording der Dominions, later door de gestadigde beeindiging van het koloniale tijdvak, en gepaard daarmee steeg de gezindheid en bereidheid in Nederland om weer samen te gaan. Na 1940 kwam daarbij de aan den lijve ondervonden ervaring, dat in 1940 en 1941 Engeland practisch alleen de vaan der Europese vrijheid tegen Hitler had hooggehouden, terwijl de Nederlandse regering zich nergens anders in Europa dan in Engeland had kunnen handhaven.

Zo is dan ook in de laatste jaren een sterke toenadering tussen de beide volken gevolgd, niet in de laatste plaats in het verband van NAVO en West-Europese Unie.

Daar is de laatste tijd nog iets bij gekomen. Vele Nederlanders voelen zich — ondanks de economische resultaten — niet geheel gelukkig in de club van de zes, sinds de oude strijdrossen Adenauer en De Gaulle elkaar hebben gevonden. Men is ook niet zo heel gelukkig over de handhaving van het imperium van Krupp in Duitsland en over mogelijke bevoordeling van gebieden der Franse Unie in Afrika onder de bepalingen van de E.E.G.

Alles redenen waarom de doorsnee Nederlander met groot welgevallen van de Britten tot de E.E.G. heeft vernomen. Niemand in Nederland wenst een herhaling van Napoleon's "Continentale Stelsel", waar Brit en Nederlander beiden onder leden, maar vrijwel iedereen in Nederland wenst een "Europees stelsel" van de Zes plus Zeven, met Groot-Brittannië ook een zeemogenheid, als een der steunpilaren.

Over het algemeen toont men in Nederland ook veel begrip voor Engeland's specifieke problemen als lid van en stichter van het Britse Gemenebest. Men heeft bepaald een zwak plekje in het hart voor landen als Canada, Australië en Nieuw-Zeeland, die honderdduizenden Nederlandse emigranten herbergen, en in het bijzonder voor Canada, waarvandaan de meesten onzer bevrijders in 1944/45 kwamen en waar tienduizenden Canadeesjes nadien een Nederlandse moeder hebben.

Men is geneigd om aan Engeland vanwege zijn positie in het Gemenebest een uitzonderingspositie in de E.E.G. te gunnen, vooral in de eerste vijf jaren, en stemmen zijn reeds opgegaan, die zelfs hopen op nadere contacten met de Gemenebest landen, als gevolge van Engeland's toetreding tot de E.E.G.

Samenvattend menen wij te kunnen zeggen dat het Nederlandse volk in zijn brede lagen de toetreding van Engeland zal verwelkomen als een feit van wereldhistorische betekenis, dat het bereid is voor deze toetreding offers te brengen, en dat de Nederlandse regering hoogstwaarschijnlijk in haar beleid de volkswil zal uitdrukken en geen roet in het eten zal gooien.

Religious Instruction or Christian Education

Hieronder vervolgen wij het artikel van Dr. R. Kooistra van Trenton, Ont. over "Religious Instruction or Christian Education". Wegens plaats ruimte hadden wij het artikel in ons vorig nummer moeten afbreken. Wat hier nu nog volgt is het schrijven dat Dr. Kooistra aan de Redakteur van de "Trentonian" zond en ook in dit blad werd afgedrukt.

PRO AND CON

DR. R. KOOISTRA OUTLINES VIEWS ON RELIGIOUS EDUCATION

Dear Editor:

It was a welcome surprise to me to see in your paper a report on the Unionville Conference of the Association for Reformed Scientific Studies.

I wish to thank you most heartily for the publicity given to the views of the Association. My appreciation increased greatly on reading your editorial about "Religious Education" and the article **"The Burning Question is: Should Religious Instruction be Given in Public Schools?"** in the next issue of **The Trentonian** (Sept. 8, 1961). It is good service to the public not to be silent on the "burning questions" of the day.

Yet I think there is room for some elucidation, clarification, and possible rectification, as all this originated from a report about what I supposedly said and was not based on any direct publication from me. I have decided to give my remarks the form of comments on your editorial. This will give me sufficient opportunity, I hope, to refer also to what others have said.

Your opening sentence states: "It is an interesting question raised by Dr. R. Kooistra, when he says that religious instruction should not be separated from the curriculum". I understand this is to mean that, according to me, the total curriculum should be based on one single, harmonious set of basic convictions, to state it in a very general way. You come very close to the real issue, which is not the one of opportunity (whether the parents, the church, or the school also should give religious instruction), when you write later on: " . . . school texts, and the whole course of instruction, omit altogether the Christian conception of creation and human life, and stress rather the evolutionary outlook".

It is a fact that, at present, our public school instruction represents a synthesis of at least two basic religious conceptions, which, if taken seriously, eliminate each other. This may sound rather involved, so I would like to explain this thesis by giving a simple example. In the morning the teacher recites the Lord's Prayer with the children. It concludes with a doxology: "Thine is the glory, Thine is the power, Thine is the kingdom for ever and ever . . . ". If the glory is to be ascribed to the God of the Bible this has to be done not only in the church for the salvation of our souls from sin and evil, but also in the scientific study of all creation. The doxology "Thine is the glory" is inconsistent with textbooks with an evolutionary outlook.

Let us also think of the subject "history". According to the prevailing philosophy most textbooks on history have been written from the basic "belief" of **"historism"**, which means that history is to be seen as a "necessary" course of happenings, determined by the law (who gave this "law"?) of cause and effect. The only escape, according to Dewey, James and others, is to be found in the doctrine of man's sovereignty (man as master of his fate). So modern history books reflect a faith of freedom without responsibility, except the responsibility to man's own intellect and freedom. But such textbooks are inconsistent with the doxology of the Lord's Prayer: "Thine is the power, Thine is the kingdom". We have a system of instruction according to which the doxology of the Lord's Prayer does not mean anything definite in the teaching of history. The doxology does not evaluate the course of history.

The Ethical Education Association, which, as you know, objects to "the past 17 years of religious instruction in public schools as an "ill-advised experiment" tries to get away from this synthesis of conflicting ideas and beliefs by stating that the public school cannot provide for religious instruction, but that "instruction on the religions of men" should be the substitute. In a way this is the logical consequence of pragmatism; only the fact is forgotten that, if this were done, the doctrine of pragmatism becomes the absolute truth in our public educational system. The E. E. A. is erring in its assumption that it leaves indoctrination to the churches.

This association itself is a product of "doctrine", a doctrine, which it consistently promotes. Therefore the United Church in Manitoba is much too optimistic in stating that "the public school system provides the only constitutional safeguard in education". In fact this system does not safeguard anything at all. It cannot safeguard a Christian or a non-Christian education. Jesus said once: "Every kingdom divided against itself is brought to desolation" (Matt. 12:25).

If the Bible is the Word of God, it should be the directing power in one's whole life. The Bible is not to be considered as being sort of a theological handbook, but it brings us face to face with the authority of God over all things, an authority which we may accept or reject. All human activities, and education not least, are thus based on the former or the latter of these two attitudes.

I think, therefore that the Ontario Department of Education must have a hard time to decide on "the type of religious instruction which is permissible in public schools." Is it permissible e.g. to teach that Jesus is the Son of God? If the authority of the Bible has been accepted, this question is not difficult to answer, but, if the authority rests with democracy and the beliefs of the society as such, there is no answer and so there is no way of telling, for instance, the story of the birth of Christ. And this has its implications for all other subjects to be taught in the school as well. The Association for Reformed Scientific Studies has put it this way: "Human life in its entirety is religion. Consequently, scholarly study unfolds itself as service either of the one true God or of an idol."

In your editorial you offer the suggestion, as the future of religious instruction in our public school does not seem to be too rosy, that the "churches . . . will have to strengthen their own Christian education." I cannot accept this "solution" for three reasons.

First of all, the churches do not have the task to teach geography, history and literature. The churches should proclaim the Gospel. By the way, the Calvin Christian School in Trenton is not church-owned or church-controlled. It belongs to a free association of parents. The teacher does not have primarily the task to lead the child to conversion, but to teach the child all necessary knowledge and skills he needs for his task in later life. The parents want the teachers to instruct their children from the standpoint of the authority of the Word of God. Parents and teachers share the faith that the fear of the Lord is the beginning of all wisdom.

In the second place I cannot agree with the suggestion of the editor, because a strengthening of Christian education, as given by the churches, will not end the present confusion in the minds and hearts of our children, who then still will be fed on a (pragmatistic) philosophy of education during five days of each schoolweek.

Finally I do not believe that our church members have the necessary qualifications to give such a comprehensive religious instruction, as they themselves are the products of a system of public education, in which positivistic science was the real religion or at best, a synthesis was sought between this ideal and a "Christian conception of creation and human life".

Dear Editor, I am afraid that I have taken too much space already. Please, accept my apologies. The subject is not easily explained in a few brief sentences. In case someone may be interested in the Constitution of the Association for Reformed Scientific Studies, in which these above mentioned principles are spelled out much better than I could do it here, I will be pleased to send you a copy, upon request.

Sincerely yours,

Dr. R. Kooistra.

RR 4, York Road, Trenton.

Maritimes Matinee

De mensen zijn vroeg bij de pinken in the Maritimes. Wanneer de huisvrouw in Vancouver nog heerlijk ligt te dromen, hebben de kinderen in Halifax reeds een halve schooldag achter de rug. Het tijdsverschil tussen Oost en West Canada bedraagt maar liefst 6 uren.

Maar de morgen (in 't Frans: matin) in Canada begint toch in the Maritimes en U zult wel weten dat "Maritimes" de verzamelnaam is van de vier oostelijke provincies van Canada, Newfoundland, Nova Scotia, Prince Edward Island en New Brunswick, grenzend aan de Atlantische Oceaan.

In Calvinist-Contact zijn meerdere malen artikelen verschenen over dit wondermooie en toch nog zo onbekende gebied van Canada. In deze rubriek wil ik U dan ook niet vermoeien met beschrijvingen over de natuur, de farms en de vissers. Het is ook niet de bedoeling om U te vertellen welke grootste en hoogste en belangrijkste dingen ter wereld U in dit gebied kunt vinden. In elke provincie vinden we de grootste bruggen, de hoogste bomen en de fraaiste doorkijkjes van Canada . . . wij, immigranten, beginnen daar al dik aan mee te doen. Is dat misschien een teken hoe wij reeds beïnvloed zijn door de zeer zelfstandige en trotse geest van deze nieuwe wereld?

Niettemin wonen en werken wij in een rijk gezegend land, en hebben wij iedere dag overvloedig stof om te danken voor de welvaart, rust en rijkdom die wij in dit gedeelte van deze onrustige wereld mogen genieten.

De bedoeling van deze rubriek is om een onbekend deel van Canada bij U thuis te brengen. Als staatsburgers van Canada (en wij hopen dat U ernst hebt gemaakt met het aanvragen van Uw staatsburgerschap, wanneer U hier reeds 5 jaar hebt gewoond) hebben wij samen, als land en volk, een grote roeping en taak. Canada bestaat niet uit geïsoleerde groepjes mensen in Saskatoon, Halifax en Peace River, die ieder voor zichzelf alleen werken en leven. Wij zijn een deel van een land en een volk dat ons na vele jaren lief is geworden, waar wij van zijn gaan houden. Een land van lucht en bergen, vrijheid en ruimte, waar wij als Christenen geroepen zijn om de aarde te bebouwen, de cultuur te ontwikkelen en het leven in al zijn aspecten dienstbaar te maken aan onze grote Koning. En om die onderlinge band te versterken hopen wij U regelmatig berichten te sturen vanuit het verre Oosten van Canada, the Maritimes.

Geregeld hebben wij Alberta aan de lijn, en met hoeveel vreugde en belangstelling begroeten wij niet het nieuws uit die provincie. Maar waar blijven de andere provincies van Canada? Wij hopen dat ze spoedig zullen volgen.

Het is al weer enkele weken geleden toen The Chronicle-Herald, the Halifax Newspaper, het lijfblad van alle Maritimers, (hoe dankbaar moeten we zijn dat de neutrale geest van onze grote nieuwsbladen wordt doorbroken, zij het op een zeer bescheiden wijze, door een positief christelijk blad als Calvinist-Contact) met een vette rode kop door onze brievenbus viel. De kop zei: "HURRICANE AIMS AT NOVA SCOTIA". Hurricane Betsy vormde een ernstige bedreiging in de maand September. En de fruitkwekers in de bekende Annapolis Valley, met hun zwaar beladen appelbomen, hielden hun handen gevouwen. De directeur van een der grootste appelexport firma's gaf ons de goede raad "to pray and to keep our fingers crossed", dat de storm ons niet zou treffen. De synthese van gebed en gekruiste vingers heeft ons even aan het denken gezet. Gekruiste vingers is een ander beeld voor good luck, voor een hopen dat het noodlot ons niet zal treffen. Maar wanneer dan toch dat z.g. noodlot ons treft, zoals in 1954 toen hurricane Edna meer dan $ 6.000.000 schade veroorzaakte in Nova Scotia, dan is de vrede des harten zoek, en diep ongelukkig die mens die zijn hoop op de appel-oogst heeft gebouwd.

Maar dit jaar heeft de Here onze gebeden verhoord en de hurricane is voorbij gegaan. Vele mensen waren dankbaar dat hun vacantie in Florida deze winter was gered, en de bontjas voor Mrs. zal nu ook aangeschaft kunnen worden, want de appel-oogst belooft fantastisch goed te worden, en als wij zo doorgaan worden we vast rijk in Nova Scotia.

In diezelfde maand September hebben wij een lange, maar zeer dankbare trip gemaakt naar Halifax. Niet om onze appelen te verkopen, maar om de bevestigingsdienst mee te maken van candidaat H. Mennega.

Wat een vreugde in de harten van dat kleine groepje mensen, het zijn nauwelijks 20 gezinnen waar de Christian Reformed Church in Halifax uit bestaat, toen het bericht kwam dat Candidaat Mennega het zoveelste beroep uitgebracht, had aangenomen.

Deze bijzondere kerkdienst werd gehouden in het nieuwe kerkje van de Calvin Presbyterian Church in Halifax (wat een treffende naam!). Rev. Van Dyk, de consulent van Halifax, was de voorganger. In zijn inleidende woorden herinnerde hij de gemeente aan het feit, dat kerk en predikant in onze wereld in discrediet zijn geraakt. Het Woord van God is opgesloten binnen de muren van de kerk, en de predikanten worden gewaardeerd als beste, brave lieden, vaak ongeschikt voor ander werk, die overvloeien van vriendelijkheid, met een goed woord voor alle mensen. Maar de kerk is nauwelijks meer de levende gemeente van Christus, geroepen om deze wereld te doordringen met het zout van het Evangelie van een gekruisigde Christus.

De gemeente van Halifax, die bijna volledig vertegenwoordigd was, werd opgeroepen om toch te verstaan dat de Koning der kerk niet een brave jonge man heeft gezonden, die Harry Mennega heet, maar een profeet, die het Woord des Heren, en dat Woord alleen, heeft te spreken. Wij hebben ervaren dat dit blijde uur toch een ernstig uur was, waarin een zware verantwoordelijkheid werd gelegd op de schouders van een jonge man en een jonge gemeente. En in ons hart was de bede: Maak Gij Here de harten en handen vast en stel hen tot een zegen.

Niet alleen de komst van Ds. Mennega, maar ook de komst van Prof. Dr. H. Van Riessen was een reden tot blijdschap voor de zes kleine kerkjes in the Maritimes. Nadat de hooggeleerde Professor hartelijk was ontvangen op het internationale vliegveld van Halifax, werd hij naar Truro gebracht en hield een profetische rede voor een kerk vol met mensen, waarvan sommigen dagreizen en bootreizen hadden gemaakt, om deze tijdrede te horen. Verder werd de professor uitgenodigd om te spreken voor de Maritime Young Calvinist League in Halifax, en hadden wij het voorrecht deze fijne avond met onze jonge mensen mee te maken. Contacten werden gelegd en banden werden verstevigd.

Om de professor ook wat rust te geven werden boottochten georganiseerd, en trok de professor niet alleen de belangstelling van mensen, maar met een hengel gewapend ook de belangstelling van grote vissen, die in menigte de wateren rondom Nova Scotia bevolken.

Wij weten niet of de rede van Prof. VanRiessen de inspiratie is geweest voor een van de leden van de Maritime Young Calvinist League, wiens pennevrucht wij aantroffen in het laatste (voortreffelijke) nummer van Our Voice In The Maritimes, Official organ of the Maritimes' Young Calvinist League, maar wij geven het ter overdenking aan U door.

YOU KNOW?

1. He who knows not
And knows not he knows not
Is a fool — Shun him!
2. He who knows not
And knows that he knows not
Is a child — Teach him!
3. He who knows
And knows not that he knows
Is asleep — Wake him!
4. He who knows
And knows that he knows
Is wise — Follow him!

Blue-nose.

Mensen op onze weg

door Ineke Parlevliet

II.

Een grote gebeurtenis in Sheldon is elk jaar de weerkerende kermis, die door groot en klein aangeduid wordt met "Crazy Kiddies Fair". Een hele maand lang staan dan in Augustus de vreemdsoortigste tenten en geheimzinnige barakken in Sheldon opgesteld. Schreeuwerige aanplakbiljetten en flitsende lichtreclames lokken en verleiden de kinderen, teenagers en volwassenen om eens een kijkje te komen nemen. En ze komen van heinde en ver!

Vooral de rutsbaan met race-autootjes, het reuze wentelrad, de schiettenten, bingo spelen en snoeppaleizen hebben een magnetische aantrekkingskracht op jong en oud. De "live-Mermaid", "Goat with two heads" en "The Creepy Shivers" (de griezelkamer) ontbreekt het evenmin aan belangstelling. Zelf verfoei ik de kermis uit de grond van mijn hart. Uit alle oogpunten ben ik vierkant tegen deze laag-bij-de-grondse vertoning, die na een maand Sheldon en omgeving achter laat met platzakke ouders, onbetaalde huren, jengelende kinderen en een ietwat uit haar voegen geslagen jeugd, waarvan negen maanden later de resultaten zichtbaar worden.

Ook op de Gamble kinderen heeft de kermis een averechtse invloed. Vooral op Bubble en Jimmy, die respectievelijk 6 en 5 jaar oud zijn. Bubble heet eigenlijk Johnny, maar zijn grote voorliefde voor bubblegum heeft hem deze algemeen gebezigde bijnaam bezorgd. Vorig jaar waren Bubble en Jimmy niet van de "Crazy Kiddies Fair" weg te slaan. Op zekere avond waren ze zoek. Toen de kinderen tegen half twaalf nog niet thuis waren, begonnen Betsy en Wally Gamble toch wel echt ongerust te worden en tegen heug en meug belden ze de politie op. Een speurtocht werd ingezet en een klein half uur later werden de twee kinderen vuil en smerig, maar niettemin vredig slapend aangetroffen achter de rood fluwelen gordijnen in de tent van de waarzegster. Twee weken later waren de poppen opnieuw aan het dansen, toen de briesende Baas van de race-autootjes een bedeesde Bubble en Jimmy op het politiebureau bracht. De kinderen hadden elk een boekje met honderd toegangskaarten gestolen, waarvan ze gul en vrijgevig zichzelf en hun vriendjes op gratis ritjes trakteerden. Gezien de leeftijd van de kinderen, kwamen ze er met een indrukwekkende vermaning van de politie af, terwijl hun ouders flink de wacht werd aangezegd. Maar een paar dagen later waren Bubble en Jimmy de gekregen reprimande allang vergeten en dachten ze alleen nog maar met heimwee terug aan hun heerlijk avontuur.

Toen ik dit geval nog eens met ze besprak, werd het mij al gauw duidelijk, dat geen van beide kinderen enig gevoel van schuld had, hoezeer ik hen het verkeerde van hun handelwijze ook trachtte bij te brengen. Ik deed mijn best om de kinderen op de een of andere Zondagsschool te krijgen. Betsy Gamble had er geen bezwaar tegen, maar Wally wilde er eerst niet van horen; "The church?". Hij haalde verachtelijk zijn schouders op: "They are all hypocrites! They all have big words about God and what not. They pretend to be holy, but they are just as bad as I am. Take Bill Ruark now. He works with me. He goes to church and sings in the choir. He does not drink, he is a good worker and won't say boo to a grasshopper. Real good fellow, he? But at the same time he is going out with another woman. I am not supposed to know that, but Wally Gamble knows a lot of things which he should not know. Especially about churchpeople. Did you ever see a vicious gossiper as Jack Linden's wife? But every Sunday she goes to church. All dolled up and with her hymnbook under her arm. I don't believe in that. There might be a God, I don't know. I don't say there is none, but if there is One, I can't see why there should be such a bloody mess in this world. As far as I am concerned, the whole church is baloney."

Ik probeerde Wally uit te leggen hoe hopeloos de wereld er voor zou staan als er géén God was, maar dat Hij wel degelijk bestond. Maar Wally had zijn gal gespuid en had geen interesse om het debat voort te zetten. Met een goedkoop smoesje liep hij weg. Toch kreeg ik hem eindelijk zover dat hij het goed vond dat de drie oudste kinderen naar de zondagsschool gingen van de enige Protestantse kerk, die Sheldon rijk was. Maar er was een groot probleem: 's Zondags werd bij de Gambles de roes van de vorige avond uitgeslapen en Wally Gamble dacht er eenvoudig niet over om de kinderen naar de kerk te brengen. De kerk was te ver af dat ze het lopen konden. De enige oplossing leek dat een gemeentelid de kinderen even ophaalde. Maar in heel Sheldon was niemand hiertoe bereid te vinden. De uitvluchten waren doorzichtig genoeg: Hun auto was te vol, of het was zo'n grote omweg of ze hadden geen tijd enz. In werkelijkheid echter vond iedereen zichzelf en zijn kinderen te goed om zich met zulk schorrie-morrie als de Gambles op te houden. Bovendien waren ze stuk voor stuk bang dat de Gamble kinderen een verderfelijke invloed op de rest van de zondagsschool zouden hebben.

Those juvenile delinquents! Het gevolg was dat er van het hele zondagsschool bezoek niets terecht kwam. "Fine Christian people!", sneerde Wally Gamble. Ik had er genoeg op kunnen antwoorden, maar hield wijselijk mijn mond. Toch zat het mij dwars en voelde ik me beschaamd. Wat moet er ooit van deze kinderen terecht komen? vroeg ik me bijna wanhopig af. Wat had zo'n kind voor kans, maatschappelijk, maar vooral ook geestelijk? Wie gaf het enige leiding? Wie wees de Weg? Straks zouden deze zes kinderen de ouders

(Vervolg op pag. 6)

D. VAN DER STOEP

Zijn dat uw kinderen?

(25)

Als hij er toch in de buurt is, besluit hij naar mevrouw Hibma te gaan. Ze doet zelf open en gaat hem voor naar de serre, waar op de rieten tafel het tijdschrift open ligt bij de actualiteiten van deze week. Jan zit in een rieten stoel en zegt: 'Wat heeft u hier toch een mooie tuin.'

'Ja, dat was Hendrik's liefhebberij, de tuinman kwam eenmaal per week, maar hij deed er zelf toch ook altijd veel aan.' Verleden tijd.

'Hebt u hem vanmiddag nog opgezocht?

'Ja, ik ga elke dag. Ik zie niet veel vooruitgang.'

'Het gaat ook heel langzaam, zo'n geval. De dokter is hoopvol genoeg. U moet de moed niet opgeven.'

Ze schudt het hoofd.

'U krijgt hem wel weer terug.'

Ze huilt. Er lopen tranen langs haar mager gezicht. Ze veegt ze af met haar zakdoek. Ze snikt niet. Er lopen alleen maar een paar tranen weg, als druppels over de rand van een overvol glas.

Jan wordt rood en voelt een kriebeling onder zijn haar. Hij denkt: God vergaart ze in Zijn fles. Waar vindt men woorden van troost? In de spiegeling van de serre ziet hij zichzelf zitten met zijn bruine gezicht en zijn rechtvaardige kuif. De bomen in de tuin zwiepen in de wind en er trekt telkens een huivering over het grasgazon.

Het verdriet in dit huis is niet acuut. De tranenbeker van mevrouw Hibma is altijd vol geweest. God heeft er nog een scheutje bijgedaan en nu lopen, als het glas aangeraakt wordt, de druppels over de rand.

Jan zit met de handen gevouwen. Hij heeft trek in een cigaret, maar hij kan er hier geen roken.

Mevrouw Hibma vraagt: 'Gaat het goed op de zaak?'

'We kunnen het best redden,' zegt Jan, 'allemaal een beetje harder aanpakken. Zo rooien we 't wel.'

Jan staat op en neemt afscheid. Opgelucht, maar toch met voldoening, dat hij dit bezoek heeft gebracht, staat hij op straat en grijpt naar zijn cigaretten. De eenzaamheid van zijn kamer lokt hem niet. Hij eet in de stad en zou wel eens willen weten, wat hij met deze avond moet doen. Zijn tafeltje staat dicht bij de straat. Als hij zorgvuldig zijn appeltje heeft geschild en van deze bezigheid opkijkt, staan Arends, Zwierstra en Bouma, de neuzen tegen de ruit gedrukt, als kwajongens naar hem te kijken en als hij ze ziet, schudden ze eenparig hun hoofden. Ze komen luidruchtig het restaurant binnen.

'Zo ventje, zit jij hier in je eentje lekker te vreten. In weken niks van je gezien.'

Het probleem van de lege avond is opgelost en Jan schikt zich, na een kleine schrik, geredelijk in de oplossing.

'Wat willen de heren gebruiken?'

Ze kijken elkaar verbaasd aan. :Hij is nog royaal ook,' zegt Zwierstra. 'We klemmen ons vanavond aan deze croesus vast.'

'Hij is directeur-generaal nu Hibma ziek ligt,' oppert Bouma. 'Wat is dat voor een verhaaltje van een staking, waarvan Hibma die beroerte gekregen heeft?'

'Ik weet van geen verhaaltje,' zegt Jan, 'en klets niet over Hibma.'

'Nee,' zegt Zwierstra, 'geen narigheden vanavond. 't Is zielig genoeg. Eet je appeltje op, drink je koffie uit en dan gaan we. We moeten eers vier lieve meisjes hebben. Ik wil persé vanavond een nachtzoen krijgen.'

'Geen frivoliteiten,' vindt Arends, 'je mag met ons mee, maar je houdt je fatsoen. We blijven hier netjes nog een poos plakken en dan gaan we naar een nette, vrolijke kroeg met muziek en een lolletje.'

Als ze een kroeg gevonden hebben die aan deze eisen voldoet, laat Jan aanvankelijk de vrolijkheid met een gereserveerd air over zich heen gaan, maar er is niet veel voor nodig om van deze toeschouwer een deelnemer te maken.

Er komt een serpentine op zijn tafeltje terecht. Hij ziet het ontrolde papier in de handen van een kleine, lachende blondine en heeft het rolletje dadelijk te pakken. Ze moet bukken om het te ontwijken. Bouma gaat haar een dans vragen. Er zijn veel dames bij die groep en de vier jongemannen sluiten er zich bij aan.

Jan danst niet. 'Hij heeft een gezwollen enkel,' legt Zwierstra ernstig uit. Heeft hij pijn? Erge pijn. Hij heeft troost nodig. Hij wordt getroost door de rustende danseuses.

Lucie strijkt hem over zijn borstel. 'Het prikt,' zegt ze, 'moet je 's voelen.' Zij proberen het allemaal en Jan laat zich geredelijk aaien. Hij heeft de pose van de goeiege hokhond, maar de slag van zijn hart wordt snel en bonzend.

Men kan niet eeuwig dansen. Er wordt een gezellige tafel geformeerd.

Zwierstra wil een rede houden en staat onzeker op met een bierglas in de hand. Zijn ogen gaan de tafel rond. Hij zegt goeienavond en krijgt zijn groet veelstemmig terug. Dan zegt hij goeiennacht met hetzelfde resultaat. Dat spelletje zet hij zo een poosje voort.

'Ga nou maar zitten,' raadt hem Bouma, maar Zwierstra kijkt hem verwijtend aan en daarna wuift hij met zijn hand: "He, besjoer Bouma. Jou ken ik en ik ken Arends en ik ken Van Loon, maar voor de rest ken ik niemand. Toch vind ik jullie allemaal fidele jongens en meisjes. Daar ga je.'

Zwierstra wordt van alle kanten met zijn schone tafelrede gecomplimenteerd. En daarna worden er papieren mutsen rondgedeeld. Ze gaan schuitje varen over de baren. Tegelijkertijd met de wijn naar het hoofd, stijgt de vreugde ten top. Er ligt een warme meisjeshand op Jan's knie en het bloed bonst hem in de slapen. We gaan nog niet naar huis. In lange niet. O, grote griezel nee, in lange niet. Het begint nu pas goed te worden. Er staat weer een spreker op en Zwierstra maant tot stilte. 'Sst, mijnheer.... eh.... Dingemanse wil wat zeggen. Sst.'

Mijnheer.... eh.... Dingemanse staat nog kaarsrecht. Er valt plotseling een stilte rond de tafel en in die stilte zegt de spreker: 'Vandaag is Jezus ten hemel gevaren.' Dit ene woord slaat op hetzelfde moment alle vreugde bij Jan neer. Hij voelt het als een hevige klap op zijn nek, als een vuist op zijn hart en er dringt een grote onberedeneerde ontsteltenis in zijn ziel. Hij hoort niet de geestigheid, die de spreker aan zijn eerste zin vastknoopt en die de vreugde weer laat losbarsten. Hij staat op. Zijn servet valt op de grond. Hij gaat naar het toilet en staat enige ogenblikken met ontstelde ogen in de spiegel naar zijn verhit gezicht te kijken. Hij wast zijn handen en plenst het koude water in zijn gezicht, met dezelfde ontsteltenis. Hij zoekt vergeefs naar zijn bewijs van de garderobe. Gejaagd loopt hij het café door om zijn jas en hoed te halen. Een ogenblik maakt de stilte op straat de ontsteltenis nog groter. Hij staat stil en haalt diep adem. Zijn benen trillen, hij loopt door. Hij kijkt naar de hemel, fluweel zwart met zilveren sterren.

De wind is gaan liggen. Voor zijn ogen heeft hij het beeld van de ten hemel stijgende Heiland, zoals hij het van plaatwerk kent. Er tingelt nog een tram voorbij. Hij springt op het achterbalcon en langzaam bedaart de heftige klop van zijn hart. In een roes loopt hij het laatste stukje naar huis en daarna zit hij voor het open raam van zijn kamer in de zachte zomernacht te staren. Hij beredeneert niet wat er met hem in dat ene ogenblik is gebeurd. Hij zit er alleen aan te denken. Uit de zijzak van zijn colbert steekt een randje van de feestmuts. Hij strijkt er met zijn hand langs en haalt haar te voorschijn. Hij strijkt haar glad. Het is een rode muts met een zilveren maan er opgeplakt en een gele pluim aan de punt. De nacht staat over de stad als een stolp. De wind is stil geworden, toen ze de zon als speelmakker miste. De wolken zijn weggedreven, de einder voorbij. De bomen staan bijna roerloos te slapen.

Jan schuift het raam lager. Hij kleedt zich uit. Hij knielt voor zijn bed. Hij weet niet wat hij bidden moet, zoals het behoort.

Er knielen 's avonds vele mensen. Hibma knielt niet, maar zijn ziel ligt angstig gebogen voor God. Hij dankt voor zijn leven en de stem in zijn binnenste zakt weer machteloos weg. Mevrouw Hibma knielt lang, maar ze weet alleen maar de woorden: Heer, help mij en help ons allemaal.

Chris knielt voor zijn stoel en zijn vrouw voor de hare. Ze bidden de formule die ze al van hun moeder hebben geleerd, toen ze van school kwamen. Chris zegt als hij opstaat: 'Als Kees nou maar zoet blijft vannacht, dat heer is mooi lastig de laatste dagen.'

Emeis is het bidden vergeten en doet het haastig, zittend in bed, met een filmsterbeeld tegen zijn gesloten oogleden.

Annie knielt zo moeilijk. Ze zit op haar bed in haar witte nachtpon, de enorme haarwrong in een rozig net, het hoofd gebogen. Ze bidt: Laat haar U vinden, Here, laat ze zich vinden laten en laat mijzelf dichter bij U mogen zijn.' Mies knielt voor het eerst sinds lange tijd, maar ze staat dadelijk weer op. Ze zegt: 'och,' met een afwerende beweging van haar hoofd. Ze is het ontwend.

Jan knielt. Hij is het gewend, maar hij weet niet wat hij bidden moet, zoals het behoort.

(Wordt vervolgd.)

Mensen op onze weg

(Vervolg van pag. 5)

zijn van een nieuwe generatie. Inplaats van zes ontspoorde en Godloze kinderen, zouden er dan misschien vijf maal zoveel zijn....

Het was een steeds groter wordende vicieuze cirkel van onmaatschappelijkheid, misdaad en.... misschien eeuwige verlorenheid.

Ik weet het: God heeft ons heus niet nodig om Zijn Licht te doen schijnen in het donkere hart van een mensenkind. Maar aan de andere kant zijn wij toch ook weer verantwoordelijk voor onze naaste. En wat als wij het er maar bij laten liggen? "Ik ben hongerig geweest en gij hebt Mij niet te eten gegeven.... Ik ben in de gevangenis geweest en gij hebt Mij niet bezocht...." Wat moet er van ons zelf terecht komen?

☆

De kermis in Sheldon was in volle gang en ik hield mijn hart vast wat de Gamble kinderen betrof. Tien tegen één dat hun ogen en handjes de verleidingen van al het spektakel niet konden weerstaan. Ik was dan ook niet verbaasd toen op zekere dag de Chief van Politie mij opbelde en meedeelde dat Bubble en Jimmy Gamble een portemonnaie gestolen hadden op de fair. Zou ik vandaag of morgen even langs kunnen komen? De volgende dag vernam ik verdere bijzonderheden. Terwijl de eigenaresse van de portemonnaie aan het bingospelen was op de kermis, hadden de twee kinderen het voorwerp in kwestie weggesnaaid. Ze waren er mee weggehold, maar niet vlug genoeg of de vrouw had ze nog net in het oog gekregen. Een wildemans jacht volgde tussen de tentjes en kermis attracties door. Maar eindelijk, met behulp van een agent werden de kleine boosdoeners een kwartiertje later gepakt en naar het politiebureau gebracht. De vrouw beweerde dat ze tien dollar in haar tas gehad had, maar de jochies hielden bij hoog en bij laag vol dat ze er niet meer dan twee dollar uitgenomen hadden.

De politie echter hechtte geloof aan de verklaringen van Bubble en Jimmy. De kinderen hadden elk voor een dollar een boekje met tien kaartjes gekocht, waarvan er pas drie uit waren. Voor één kaartje hadden ze een ritje in de raceautootjes gemaakt en voor de andere twee hadden ze snoep gekocht: Jimmy een reep chocola en potato chips en Bubble een hot-dog en natuurlijk kauwgum. De Chief achtte het uitgesloten dat de kinderen tijd genoeg hadden om nog een extra acht dollars soldaat te maken. Bovendien maakten de kinderen een geloofwaardige indruk. Ze beweerden dit geld gestolen te hebben omdat ze honger hadden. Voor het ontbijt hadden ze maar één sneetje gehad en voor lunch een kopje soep. Ook dat klonk zeer aannemelijk. De kinderen werden door een agent thuis gebracht en Mrs. Gamble werd op de hoogte gesteld van hun misdrijf. Ze zou er wel meer van horen.

De Chief en ik hielden krijgsraad. We waren er beiden van overtuigd dat de kinderen maar amper genoeg te eten kregen. Maar hoe kon je dit bewijzen? En dan Mrs. Gamble met al haar kassabons! En toch.... Wally Gamble dronk als een vis. Waar haalde hij het geld vandaan? We wisten wat hij verdiende en hoeveel hij aan huur betaalde. Als we er nu nog achter konden komen hoeveel hij en Betsy per week opdronken, dan waren we al een eind op de goede weg.

Er werd besloten dat een agent en ik op onderzoek uit zouden gaan. We liepen het Parkhotel binnen. "Wally Gamble?", zei de kroegbaas. "He is my best customer. I would figure that he drinks for about $ 20.— a week here. Too much, I agree. After all he has a bunch of kids at home. But what can you do? We live in a free country and if I refuse to give him anymore, he goes to the Blue Fish. So I may as well pour him myself."

"Does he often get drunk?", vroeg de agent.

"No, Sir, not Wally. He would not drink here if he did. I have to keep up the reputation of this place. But Wally can drink barrels of beer and still know the difference between the moon and a lightbulb." Er klonk ontegenzeggelijk bewondering in zijn stem.

"We are concerned about the children, legde ik uit. "We are afraid that they don't get enough to eat. Would you be willing to testify in Court that Wally Gamble spends about $ 20.00 a week on drinks in your hotel?"

De man schudde treurig zijn hoofd. "I can't do that, Ma'am. I know that those kids don't get what they need. But I can't go to Court and testify against Wally. He is not really a bad guy. In fact I like him. Always in a good mood and never a troublemaker. Personally I have nothing against him. Suppose I give evidence before the Judge. You know what will happen: All my customers will go for their drinks to the Blue or to Sammy's Beer Bar. I have a wife and children too, who have to live."

"Of course we can force him to come to Court," zei de agent toen we even later buiten stonden. Maar we wisten allebei dat dit weinig zin had. De kroegbaas zou zijn kaken stijf op elkaar houden en onder ede verklaren dat hij bij geen benadering kon zeggen hoeveel geld Wally Gamble in zijn gelagkamer verbraste. Hij had per slot zoveel klanten.... We bezochten de bartenders van de twee andere hotels met hetzefde resultaat. Wally kwam nog al eens binnen lopen voor een biertje, evenals zijn vrouw. Maar om dat nu aan de rechter te gaan vertellen, daar voelden ze niets voor. Ze konden moeilijk hun eigen glazen gaan ingooien. Wees nou eerlijk.

"Let's go to the grocery store," stelde ik voor. "Then we can find out how much Betsy Gamble spends on food. She buys all her groceries at Pig's she told me last time."

De bewuste kruidenierswinkel heette eigenlijk "Pignaretta's Foodstore", genoemd naar de Italiaanse eigenaar. Maar geen mens in Sheldon gebruikte deze lange naam. "Pig" was voldoende.

(Wordt vervolgd.)

To the Point
OECUMENICITY?

Het is al weer enige tijd geleden, dat predikanten van de Christian Reformed Church hun vergadering hadden in Toronto, waar blijkens het verslag Dr. Slade van Toronto sprak over het bovengenoemde onderwerp. Hebben we het wel begrepen dan was de reactie niet al te enthousiast en hebben onze Weleerwaarden daar niet veel goeds, althans naar hun smaak, opgedaan.

Dit behoeft niet zo te verwonderen, wanner men afgaat op wat men bij navraag over deze spreker te horen krijgt. Zijn we wel ingelicht in verschillende gesprekken met Baptist ministers, dan hebben we hier te doen met een vertegenwoordiger van een zeer klein splinter groepje 'temidden van de vele andere Baptistconventies in de States en in Canada. Waar deze man zijn doctorsgraad ontvangen heeft is ons niet duidelijk kunnen worden. Niemand van de genoemde heren, die het ons kon vertellen. Veel ontzag hebben we er niet voor ontmoet. Academische waarde zal er in elk geval niet aan gehecht moeten worden.

Erger is, dat men ons verzekerde, dat voor lidmaatschap in de Jarvis Street Baptist Church men staat op het gedoopt zijn in die gemeente.

Zelfs leden van Baptist kerken, overgaande tot deze gemeenschap, dienen zich aan deze eis van herdoop te onderwerpen.

Als de stand van zaken zo is, hebben de predikanten van de Chr. Ref. Church toch zeker wel aan de verkeerde deur geklopt met hun verzoek om nader over de Oecumenicity in Canada te worden ingelicht.

Want waar men zo met de doop handelt kan men toch weinig goeds hebben te vertellen aan anderen over Oecumenicity.

Zien we het goed, dan ligt hierin en niet te verwaarlozen les. N.l. dat men toch zijn oren en ogen in het nieuwe vaderland wel erg goed moet open hebben. Naast de vele geluiden, die ons direct (en terecht) onraad doen vermoeden, zijn er toch ook geluiden die soms zo ver'trouwd klinken, maar die intussen een achtergrond hebben, waar men evenzeer van schrikken moet. •

HET STERKSTE BIJGELOOF IN DEZE "VERLICHTE" EEUW

In San Francisco in de Verenigde Staten ontstond in een drukke straat een verkeersopstopping. De dienstdoende verkeersagent had de weg al lang vrijgegeven, maar toch bleven de auto's staan omdat een zwarte kat van rechts over de straat was gelopen en niemand van de wachtende automobilisten als eerste na de kat over dezelfde weg wilde rijden daar dit, naar men zegt, een ongeluk betekent. Verscheidene hogere politiebeambten moesten al hun overredingskracht aanwenden opdat deze verkeersopstopping eindelijk kon worden opgelost. (ICN)

Eeuwfeest van Canada's Indiaanse dichteres

(Can. Scene) — De meeste mensen hebben wel gehoord van de Pauline Johnson herdenkingspostzegel, die 1 Maart j.l. door de posterijen is uitgegeven en die de beeltenis draagt van een Indiaanse dichteres van de Iroquois stam, die honderd jaar geleden geboren werd op het Six Nations Reserve bij Brantford in Ontario. Verschillende herdenkingen hebben plaats gevonden om dit eeuwfeest te vieren. De burgemeesters van Brantford en Vancouver wisselden op die dag groeten uit en de scholen op het Brantford reservaat duidden de week van 10 tot 17 Maart aan als de Pauline Johnson Week. Een veertigtal Indianen vertrokken in Juli van Brantford voor een pelgrimstocht naar Vancouver voor speciale ceremonies op het graf van Pauline Johnson in het Stanley Park. Deze Indiaanse dichteres heeft de laatste jaren van haar leven namelijk doorgebracht in Vancouver na vaarwel te hebben gezegd aan een 16-jarige periode van reizen en trekken in het middelpunt der publieke belangstelling.

Haar leven is zeer kleurrijk geweest. Gedurende vele jaren was zij een door geheel Canada en de Verenigde Staten bekende figuur, tot zelfs in Engeland toe waar zij lezingen gaf uit haar dichtwerken, gekleed in de traditionele uit bokkevel gemaakte en met kralen versierde kleding van de stam der Iroquois, en aangekondigd onder haar Indiaanse naam Tekahionwake.

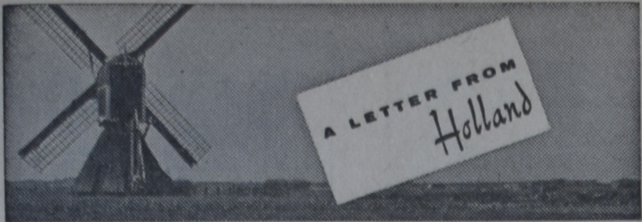
Zij wist de kloof tussen Indianen en blanken op een opzienbarende, ongeëvenaarde wijze te overbruggen, aldus de bekende Canadese schrijfster en criticus Kathleen Coburn. Pauline Johnson was bijzonder geschikt voor deze taak door haar gemengde afkomst en haar schrijf- en spreektalent. Haar vader was het opperhoofd der Mohawks George Henry Martin Johnson, en haar moeder was Emily S. Howells, van Engelse afkomst. Haar Indiaanse grootvader, opperhoofd John "Smoke" Johnson, was beroemd om zijn welsprekendheid en stond bekend als de "Mohawk Warbler". Pauline zelf was een begaafd voordrachtskunstenares. Hoewel zij slechts enkele jaren normaal schoolonderwijs gevolgd heeft, heeft zij zich door veel te lezen en door haar vele reizen toch een goede algemene ontwikkeling verworven. In Engeland werd ze door de Koning ontvangen, gevierd als een prinses en in de hoogste literaire kringen toegelaten.

In de herinnering der Canadezen blijft zij echter hoofdzakelijk voortleven door haar poëzie, waarmee zij reeds jong begonnen is. Haar meest bekende gedicht "Song My Paddle Sings", uitgegeven in een verzameling van haar verzen "Flint and Feathers", treft men al jarenlang aan in de meeste Canadese schoolleesboeken.

Een boek, dat zij later schreef, "Legends of Vancouver", bevat verhalen over de Indianen van de Westkust. Men vindt er o.m. in "The two sisters" — twee bergtoppen die het stadsbeeld van Vancouver overheersen, en die daar "the Lions" genoemd worden, een verhaal over Siwash Rock en verschillende andere verhalen over rivieren en meren in Brits Columbia.

Pauline Johnson is nooit getrouwd. Zij stierf in 1913 en haar as is begraven in Stanley Park, vlak bij Siwash Rock. Op 10 Maart 1961 werd een herdenkingsplechtigheid gehouden op de plaats, waar een steenhoop haar graf aangeeft. Het Pauline Johnson eeuwfeest zal haar hoogtepunt bereiken in een Internationale Iroquois Conferentie, die gehouden zal worden in de McMaster University in Hamilton, Ontario van 13 tot 15 October, en waar een lezing gegeven zal worden ter herinnering aan Pauline Johnson.

Het huis, waar Pauline Johnson haar jeugd heeft doorgebracht, Chiefswood in Brantford, is voor het publiek opengesteld. Men hoopt het te restaureren, zodat het een gedenkteken zal zijn aan Canada's Indiaanse dichteres, en het in te richten tot een centrum van kunst, handenarbeid en cultuur van de Iroquois.

door Mej. Tjits Veenstra

Hoewel ik het anders zo veel mogelijk tracht te vermijden, zal ik u deze keer toch met wat politiek lastig vallen. Want het is Prinsjesdag geweest, de koningin heeft de Troonrede uitgesproken, de begroting is ingediend. Bovendien heeft minister Luns een geheel nieuwe aanpak van de kwestie Nieuw-Guinea in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties besproken. Zet u schrap, daar gaan we dan.

Op Prinsjesdag was het dit jaar warm en zonnig weer, iedereen stond in zomerkleren te puffen in de hete zon, toen de stoet voorbij reed.

In de koninklijke stoet reden twee rijtuigen met koninklijke deelnemers. Eerst kwam een open roomkleurige caleche, daarin zaten de prinsessen: Beatrix, Irene en Margriet, daarna volgde de gouden koets met koningin Juliana en prins Bernhard. In de Ridderzaal was het zo warm, dat al wie een steek droeg deze als waaier gebruikte, al wie een programma had, waaide zich daarmee koelte toe. Alleen de ministers hadden noch een steek noch een programma, zij moesten de hitte in hun zwart lakens jaquette èn hun witte hoge boord onbewogen verdragen.

De belangrijkste punten uit de Troonrede waren: Een gesprek met Indonesië over Nieuw-Guinea is niet mogelijk gebleken. De conclusies van besprekingen met vele landen over de mogelijkheid de V.N. te betrekken bij dit gebiedsdeel zullen zo spoedig mogelijk worden bekend gemaakt. Engelands bereidheid om toe te treden tot de E.E.G. acht de regering van het grootste belang. Hetgeen in Beneluxverband werd bereikt geeft reden tot verheugenis. Meer dan ooit zal het beleid erop gericht moeten zijn, in samenwerking met het bedrijfsleven, de loonontwikkeling binnen de grenzen te houden, die door de groei van de produktiviteit zijn gesteld. Het prijsbeleid zal worden voortgezet. Een in verhouding tot de andere sectoren van de bouwnijverheid hoge activiteit op het gebied van de woningbouw acht de regering gezien de woningnood van velen ook voor 1962 gewenst. De omzetting van woeste gronden in landbouwgronden zal tot het uiterst worden beperkt, mede ter wille van natuurbescherming en openluchtrecreatie. Na ampele overwegingen zal de regering door wijziging van het wetsontwerp algemene kinderbijslagverzekering tegemoetkomen aan een aantal bezwaren, die voor de schorsing van de beraadslagingen naar voren zijn gebracht. Gehoopt wordt, dat het ontwerp mammoetwet (onderwijs) in het komende zittingsjaar de instemming van de Tweede Kamer zal verwerven.

De goede verstandhouding tussen de landen van het Koninkrijk wettigt het vertrouwen, dat bij het overleg over het Statuut een alle partijen bevredigde oplossing zal worden gevonden voor de Surinaamse wensen. Ter dekking van het tekort op de begroting voor 1962 zal geen beroep op de open kapitaalmarkt behoeven te worden gedaan.

Onze staatsuitgaven zullen in het komende regeringsjaar boven de 10 miljard gulden komen. Men kan dus beter spreken van een miljardennota inplaats van een miljoenennota. Er is een tekort op de begroting van 257 miljoen gulden (het tekort van het afgelopen regeringsjaar bedraagt vrij zeker 1550 miljoen gulden). De Amerikaanse hulp voor onze defensie loopt af, daarom moet er dit jaar *f* 135 miljoen extra voor onze weermacht worden uitgegeven. Daartoe zal er een bijzondere belasting op minerale oliën (stook-, gas- en dieselolie) worden geheven en zal de tariefverhoging der vennootschapsbelasting duren tot 1 januari 1963 (deze zou per 1 januari 1962 worden afgeschaft). Per 1 juli 1962 zullen de loon- en inkomstenbelasting worden verlaagd. De belasting op het loon van de gehuwde werkende vrouw wordt reeds per 1 januari 1962 verlaagd. Er is 200 miljoen gulden uitgetrokken voor de herziening van de ambtenarensalarissen. Er is een bouwprogramma van negentigduizend woningen: 35.000 woningwetwoningen, 30.000 premiewoningen en 25.000 woningen in de vrije sector (dus zonder subsidie, waarin ieder die het kan betalen, mag gaan wonen).

Op dinsdag 26 September heeft minister Luns een rede in de Verenigde Naties gehouden. Hierin heeft hij verteld, dat hij de laatste maanden met de verongelukte secretaris-generaal Dag Hammerskjoeld over Nieuw Guinea heeft besproken, waarover hij met talloze landen heeft geconfereerd en wat Nederland uiteindelijk voorstelt: ons land wil het bestuur en de ontwikkeling van Nederlands Nieuw Guinea onder het "actieve toezicht" van de Verenigde Naties brengen, op voorwaarde dat aan het zelfbeschikkingsrecht van de Papoea's geen afbreuk wordt gedaan. Zijn huidige bevoegdheden met betrekking tot Nieuw Guinea wil ons land overdragen aan een op te richten organisatie of internationaal gezagsorgaan van de Verenigde Naties. Dit lichaam zou (tot op het ogenblik van de zelfbeschikking) als "ontwikkelingsautoriteit" onder supervisie van de Algemene Vergadering der Verenigde Naties met het internationale bestuur van Nieuw Guinea moeten worden belast en geleidelijk de Nederlandse werkzaamheden en verantwoordelijkheden moeten overnemen. Onze Nederlandse ambtenaren zullen niet aftreden, maar in dienst van de Verenigde Naties blijven, zo lang als dat nodig is. En om te tonen, dat Nederland geen eigen belang beoogt, heeft Luns aangeboden dat Nederland Nieuw Guinea met precies dezelfde hoeveelheid subsidie (30 miljoen gulden per jaar) zal blijven steunen als nu.

Het voorstel heeft veel opzien gebaard en veel lof geoogst. Vooral de jonge staten zijn enthousiast. Maar Indonesië heeft al verklaard, dat het er tegen is. Het wil Nieuw Guinea inpalmen en meent, dat het daar recht op heeft. Soekarno vindt echter weinig gehoor. Op de conferentie van de neutrale landen in Belgrado is over Nieuw Guinea niet gerept en de president van de Wereldbank heeft aan de Indonesische minister van opbouw gezegd, dat Indonesië niet weer geld in leen krijgt, zolang het zijn schulden aan Nederland niet heeft betaald.

Prinses Beatrix heeft op 14 September de nieuwe buitenschool in Leeuwarden geopend. Het is de grootste openluchtschool van ons land, de leslokalen hebben daken die open gedraaid kunnen worden.

Op 18 September heeft ze het ziekenhuis Dijkzigt (voormalige "Coolsingel") geopend. Het is het grootste ziekenhuis van ons land onder één dak. Het is uitgevoerd in hoogbouw, staat op een oppervlakte van slechts zeven hectare. Het heeft acht verdiepingen en er kunnen 900 patienten in worden verpleegd. Per dag worden er verwerkt: 500 liter soep, 400 à 500 kg groente, 800 à 100 kg aardappelen, 500 liter pap, 1700 liter melk en 500 broden.

Ten slotte is Prinses Beatrix op 25 September in Brielle op bezoek geweest. Ze heeft er het nieuwe streekverpleegtehuis voor chronisch zieke bejaarden en langdurig zieken "De Plantage" geopend.

De koningin en de prins zouden in Augustus naar La Courtine om er onze soldaten te bezoeken die daar oefenen. Deze oefening ging wegens de crisis in Berlijn niet door. Daarom hebben de koningin en de prins de 4de Divisie maar op de Veluwe bij Epe bezocht. De soldaten die de oefening van hun onderdeel het best uitvoerden werden aan de koningin voorgesteld.

Verder is ons land maandag en dinsdag opgeschrikt door de actie van de "vrije boeren". Deze boeren zijn tegen het landbouwschap, zij willen de heffingen die het landbouwschap hen oplegt, en die bij de wet (dus met toestemming van de volksvertegenwoordiging) zijn vastgesteld, niet betalen. "Wij willen geen dictatuur, maar baas zijn in eigen huis" is hun kreet. Zij vergeten echter, dat zij aan het landbouwschap de rijkssubsidie voor melk, tarwe, suikerbieten, enz. danken. Ten slotte is er op een aantal landerijen van de voorzitter van de bond van "vrije boeren", de heer Koekkoek te Bennekom, beslag gelegd. Zij zullen publiek worden verkocht en van de opbrengst zal de heffing worden betaald. Toen zijn de "vrije boeren" in aktie gekomen. Maandag hebben zij getracht de drukke verkeersweg Harderwijk-Zwolle te blokkeren met tractoren en landbouwwerktuigen. Zij eisten, dat voor acht uur 's avonds het beslag moest worden opgeheven, anders begonnen zij de volgende dag weer. Dat beslag is niet opgeheven. Dus trachtten zij dinsdag de rijksweg Apeldoorn-Vaassen te blokkeren en de koninklijke stoet (de koningin en de prins bezochten die dag de 4de divisie) tegen te houden. Het is mislukt. Politie en marchaussee met karabijnen hebben hen tegengehouden, pantserwagens stonden langs de kant van de weg om zo nodig op te treden. De voorzitter, de heer Koekkoek, kreeg een bekeuring, omdat hij in een file plotseling stopte en zo een aanrijding veroorzaakte. Een ander heeft een maand gevangenisstraf gekregen omdat hij op een politieagent was ingereden, toen die hem sommeerde te stoppen.

In Rusland zijn op 20 Augustus twee jonge Nederlandse toeristen gearresteerd, de 25-jarige Louw de Jager, pleegzoon van de burgemeester van Oost-Dongeradeel en de 30-jarige, gehuwde, Evert B. Reydom te Bussem.

Ze worden beschuldigd van spionnage voor de NAVO, vermoedelijk hebben zij slechts foto's genomen en met een verrekijker over het land gekeken. De Nederlandse consul is nog niet bij hen toegelaten.

Volgens de Russen hadden zij talrijke films bij zich "verpakt in zwembroeken die daarvoor speciaal waren gemaakt". Zij moeten hebben bekend en zijn inmiddels elk tot 13 jaar gevangenisstraf veroordeeld.

De 56-jarige Apeldoorner H. J. P. M. Pierrot, die heeft geprobeerd een Oostduitse vrouw naar het westen te smokkelen, is in Oost Berlijn veroordeeld tot 3½ jaar gevangenisstraf.

Ds. J. J. Buskes heeft op 24 September in de Westerkerk te Amsterdam afscheid van zijn gemeente genomen, hij gaat met emeritaat.

Twee Nederlandse juristen, mevr. dr. F. T. Diemer-Lindeboom en mr. B. W. van Houten zullen naar de V.S. reizen om te proberen gratie te krijgen voor de 15-jarige negerjongen Preston Cobb die tot de electrische stoel is veroordeeld wegens moord op een 70-jarige blanke.

A SERIAL FOR BOYS AND GIRLS

THE GUN

by John Vriesinga

(22)

"Oh, but that's too bad", Mother said pitingly. "That poor boy must have suffered terribly!"

"He sure had! We had quite a time explaining to him that we were not laying any criminal charges against him. It was an accident, a bad accident, and ther was a lot of carelessness on the part of the boys, but the man who is going to carry the blame for the whole story is that same Joe Miggins, of course! He is the real cause of the trouble and he will have something to answer for when he stands in Court".

"I really pity that Jackson boy", said the policeman who had also winked at Dan. "It seems to me that he's a pretty spoiled kid".

The men talked on but Dan could not hear what was said anymore for Mom sent him out of the room.

He went outside and it took him sometime to realize that now everything was settled.

Boy, had he ever been scared. It sure felt good to walk here with all that off his mind. If only Tom had not been in the hospital now they could have gone right on playing.

Dan walked around for a while, just thinking. Then he stopped and looked for something to do. He discovered his sleigh standing near the wood shed, the saw still on it.

Why, yes, that was a good idea. He would go and saw that other tree and then he would take it to the Donaldson farm.

★

Whenever it was holidays the time seemed to fly so fast that it is "back to school" before you know it. This time Tom couldn't understand that it was only six days since the Christmas holidays began.

He had been in the hospital now four days; it was Tuesday afternoon and he sat up in bed looking out of the window for the visitors to come.

Yes, Tom could sit again and move around a bit. His shoulder did not hurt much any more and he felt a lot better than that first evening. It seemed to him as if he had been here even much longer than a week, and he wished he could go home soon now.

The doctor had said: maybe tomorrow. That had been yesterday. He hadn't been here today at all, so it looked as if he would have to stay for another day.

Tom had asked the nurse and she said that people usually left in the afternoon, but that the doctors always gave orders in the morning. Anyway, he would be home before Christmas for sure and that was the most important thing. Christmas day would be on Friday. He wondered what he would get this year!

Tom had his arm still in a sling and couldn't do much else but read. He didn't care much for reading, though. He would much rather have liked to make all sorts of things. Like last year, then Dad and Mom had given him a kit to make an airplane out of. Was that ever fun!

Dan had brought him a whole pile of books; he had read some of them already, but he grew tired from reading so quickly.

Who would come and visit him today, except Mom, he wondered. There were so many people who came to look him up. Even the teacher had been here, and the other boys from school. They had all read about the accident in te paper and he had to tell the story over and over again, so often that he got bored stiff with it himself.

There had been quite a long write-up about it in the paper. A reporter had been visiting him in the hospital and they had taken his picture. He had saved the paper with his picture in it.

The police had been here too, to ask him all sorts of questions.

Dan of course and Mr. and Mrs. Jongsma, even Lloyd had been here, together with his Father. Lloyd had been so timid, that he hardly knew what to say. That had been funny! It seemed to Tom as if he really wasn't half as bad as they thought he was. He only acted that way all the time, that was the trouble.

He had brought a huge basket full of fruit; there were oranges in it and bananas, and chocolate bars, and candies, and nuts, and grapes and what not. Even soft drinks had been in that basket.

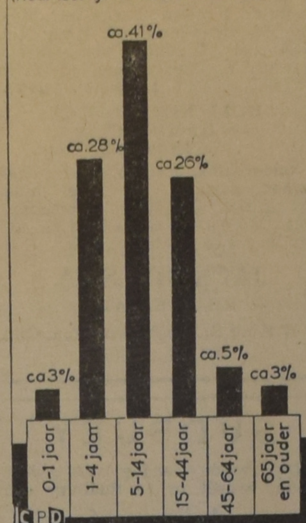
It was not the only fruit basket he had received, either. Almost everyone who visited him brought some fruit along, or some candies and stuff like that. Yes, one had a real good time in the hospital, if one only knew what to do with himself. Seemed as if suddenly everyone wanted to be nice to you, once you were in the hospital. It was the same with the other boys in his room.

Tom looked around and grew impatient. All the other boys had visitors already, and he was still alone. From his bed he could look out of the window and see the people come down the sidewalk. There were not many people left outside, most of them had gone inside through the big front doors. Why was Mom so late today, he wondered. It was Mom's turn. Father had been here yesterday.

Tom really began to feel lonely and a bit disappointed. It was bad enough that he couldn't go home yet today, but why did no one come to see him? He tried not to show his disappointment though. Maybe there was some trouble with the car. It had been snowing a little this morning, too. There must be something that prevented Mom from coming. Maybe she was just late, maybe she would still come! Tom tried to read a bit and he stopped looking out of the window.

(To be continued)

JEUGD ZIET GEEN GEVAAR

JEUGD KENT GEEN GEVAAR

Elke negentig seconden valt ergens op de wereld een mens ten offer aan een verkeersongeval! Het ongeluk slaat ook buiten het verkeer fel toe, zo telt Frankrijk b.v. elke 2 minuten een zwaar ongeval overkomen aan een industriearbeider terwijl in Zweden slechts ca. 10% van alle ongelukken waarbij kinderen betrokken zijn, op rekening van het verkeer komen.

In Engeland liggen jaarlijks ca. 125.000 mensen in het ziekenhuis omdat hun kleding in brand raakte.

Werkelijk, het verkeer is, hoe groot het gevaar ook is, de grootste veroorzaker van ongelukken. Als wij de cijfers van de ongelukken in de diverse landen van de wereld overzien, blijkt het dan dat van elke 100 ongelukken er ca. 40 aan het verkeer te wijten zijn, de rest van de ongevallen heeft een andere oorzaak.

Bij alle ongelukken blijkt over het algemeen de jeugd het ergste slachtoffer te zijn. In onze grafiek geven wij een overzicht van het aantal dodelijke ongelukken, naar leeftijd van de slachtoffers. Deze cijfers werden verkregen door de beschikbare gegevens van alle landan van de wereld samen te voegen.

Duidelijk zien wij dat de leeftijd van 5-14 jaar de gevaarlijkste leeftijd is. Natuurlijk kan men het ongeluk niet altijd voor zijn, maar heeft U wel alles gedaan om deze jeugd zo goed mogelijk te beschermen?

Heeft U b.v. gezorgd om schadelijke en giftige stoffen buiten het bereik van kinderhanden te plaatsen? Schakelt U alle electrische apparaten direct na het gebruik uit? Zijn de trappen in Uw huis wel goed verlicht? Wacht U steeds een uur voor U na het eten gaat zwemmen? Kent U het telefoonnummmer van de brandweer en de politie uit Uw hoofd? Het is bewezen dat de meeste ongelukken juist zijn ontstaan uit "gevaarloze-situaties". U kunt U daarom niet genoeg overtuigen dat U alles heeft gedaan om ongelukken te voorkomen.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

For "letters under number" $ 0.50 extra.
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements $ 3.00
Marriage and anniversaries $ 4.00
Notifications of death $ 4.00

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢
Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With gratitude and joy we announce the birth of a daughter whom the Lord of Life entrusted to our care.

JANET ALICE

Rev. and Mrs. A. Huls.
Charles David.

September 27, 1961.
Blenheim, Ont.

Met dank aan God geven wij kennis van de geboorte van ons dochtertje en zusje

ANN ELIZABETH

2 October 1961.

Mr. & Mrs. B. Van Soelen.
Carolyn.

R.R. 2, Dunnville, Ont.

De Vrouwenver. "Bidt en Werkt" van de Rehoboth Chr. Ref. Church of Bowmanville, betuigt haar innige deelneming met één van haar leden, Mrs. H. Jaspers Fayer, in het overlijden van haar echtgenoot

Mr. HENDRIK JASPERS FAYER.

Trooste de Here de bedroefde familie.

Pres. Mrs. H. Hogeterp.
Secr. Mrs. M. Van Dijk.

De Here onze God, in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid, heeft van ons weggenomen onze geliefde zoon en broer

ARIE DE JONG,

op de leeftijd van 48 jaar.

Moge de Here waar maken Zijn belofte, dat Hij een Man der weduwen en een Vader der wezen is aan zijn vrouw en vijf kinderen, nog te jong om dit zware verlies te beseffen.

Namens de familie:
Dundas, Ont.:
Mr. Dirk De Jong Sr.
Hamilton, Ont.:
Mrs. W. Van Delft—De Jong.
Katwijk aan Zee, Ned.:
Mr. en Mrs. E. De Jong—Vander Boon.
Gardinia, Calif.:
Mr. en Mrs. Piet De Jong—Noort.
Victoria, B.C.:
Mr. en Mrs. Dirk De Jong—Jansen.
Artesia, Calif.:
Mr. en Mrs. H. Vanden Akker—De Jong.
Artesia, Calif.:
Mr. en Mrs. H. Biemold—De Jong.
Dundas, Ont.:
Mr. en Mrs. W. De Jong—Van As.
Elst, Ned.:
Mr. en Mrs. S. De Jong—Roks.

Hamilton, Ont.,
8 October 1961.
336 Elisabeth Place,
Ancaster, Ont.

HUIS TE HUUR

op de Mountain. Vlak bij Chr. Ref. Church en Chr. School. Bel FU 5-4579, 420 West 5th St., Hamilton, Ont.

Jongeman, 22 jaar, zoekt
KENNISMAKING
met Chr. Ref. meisje van 18—21 jaar. Brieven onder no. 1420, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:
SINGLE MAN FOR DAIRY FARM
All year round. Phone or write Mr. Harry Clark, R.R. 5, Brampton Ont.. Phone: GLendale 1-2829.

SUDBURY

De tweede Zondag van iedere maand wordt er te Sudbury een

godsdienstoefening

gehouden om 4 uur in de namiddag, in de Odd Fellows Hall, 547 Howey Crescent, onder leiding van de Chr. Ref. Home Missionary, Ds. B. Bruxvoort.
Voor verdere inlichtingen schrijve men aan Thys Eerkes, 278 Wellington St., Sudbury, Ontario. (Phone OS 3-1547).

Gevraagd:
ONGEHUWDE MAN
voor boerderij. Moet goed kunnen melken. Aanvangsloon $ 150 per maand. Schrijf vóór 1 Nov. 1961 naar Mr. Bos VandenBerg, R.R. 6, Galt, Ont., of bel 621-8349, Galt.

Gevraagd voor direct in gezin met 4 kinderen een
HUISHOUDSTER
om taak van moeder over te nemen. Leeftijd 30—40 jaar. Adres: Joh. Tilstra, 2117 - 2nd Ave. N.W., Calgary, Alta. Phone AT 3-3077.

Landbouw uit Zakenoogpunt Bekeken

(Korte samenvatting van een artikel door Dick Beamish in The Family Herald.)

(Can. Scene) - Tijdens een nationaal Farm Forum dat onlangs georganiseerd werd door de afdeling Landbouw van de Kamer van Koophandel te Winnipeg, met het doel een goede verstandhouding, achting en begrip tussen boeren en zakenmensen te bevorderen, hadden de leiders uit de boerenstand de gelegenheid hun eigen industrie te zien door de ogen van toonaangevende mensen op andere gebieden. Algemeen genomen spraken de grote zaken, hier vertegenwoordigd door een tweetal directeuren uit de levensmiddelen- en olie-industrie, de wens uit voor de terugkeer van de vroegere, niet-gesubsidieerde landbouw. Aan de andere kant erkenden zij, dat een bloeiende landbouw essentieel is voor een voorspoedig Canada. Zij hadden echter de neiging het boerenbedrijf niet als iets aparts te beschouwen, doch als een essentieel deel van onze algemene economie.

Eén van de stokpaardjes die weer te berde gebracht werden is de mening dat Canada, en in het bijzonder de landbouw, een vrije handel nodig heeft. Mr. Earl Rowe, vertegenwoordiger in de federale regering voor de Ontario Riding of Dufferin-Simcoe voor de Conservative Party, was het daar echter niet mee eens. Ingevoerde artikelen, zo zei hij, brengen, in tegenstelling tot in Canada vervaardigde artikelen, slechts weinig belasting op en verschaffen ook weinig werkgelegenheid. Is het nodig, zo vroeg hij, dat Canada de vrije invoer van elders vervaardigde artikelen toelaat en zodoende tal van Canadezen het werk ontneemt, om een afzetgebied voor de landbouw te beschermen, dat percentsgewijs kleiner is dan 20 jaar geleden?

Mr. J. M. Appleton, vice-president van Quaker Oats in Canada, die nog een stapje verder ging, beweerde dat het boerenbedrijf op tal van unieke wijzen beschermd wordt. In het verleden, zo zei hij, werden invoerrechten geheven ter bevordering van de opbouw van de industrie ten tijde van een tekort. Met landbouwproducten echter worden zelfs invoerrechten geheven als er een overschot is.

Een andere vertegenwoordiger van de zakenwereld, Mr. W. O. Twaits, president van Imperial Oil Limited, pleitte voor specialisering zowel in de landbouw als in de industrie. Het boerenbedrijf is net als de industrie afhankelijk van de algemene omstandigheden. Een groot deel van beide industrieën wordt niet efficient beheerd. Dit is een toestand waar wij met elkaar verandering in dienen te brengen, willen we niet de kans lopen tot een lager niveau terug te zakken. Hij legde er de nadruk op dat specialisering in de productie een eerste vereiste is, zowel op landbouw- als industriegebied. In de tegenwoordige tijd is het voor een landbouwer noodzakelijk veelzijdig te zijn, op die manier, dat men kan overschakelen naar producten waar grotere vraag naar is, en wij dienen het afwisselen op deze winstgevende manier aan te moedigen.

Om zichzelf een bestaan te verzekeren in het boerenbedrijf dient men net als in elk ander bedrijf het geldende niveau van prijzen te accepteren en de onkosten daarnaar te richten. De taak van de handel is het plaatsen van de goederen, niet het handhaven van prijzen. De vooringenomenheid met prijsniveaux, gesteund door een reusachtig kiezerscorps uit de landbouwgebieden, heeft tot politieke actie geleid voor de oplossing van economische problemen, iets dat altijd onverwachte konsekwenties met zich mee brengt.

Zowel Mr. Twaits als Mr. Appleton beweerden dat de sterke politieke macht van de landbouw leidt tot regeringsbesluiten, die vaak onverstandig zijn, voortvarenden benadelen en onbillijke lasten op de rest van Canada leggen.

Het feit is niet zozeer dat er een deelgenootschap bestaat tussen landbouw en industrie, maar dat zij beiden verschillende aspecten vormen van hetzelfde economische proces, aldus Mr. Twaits. Hij wees er op dat beiden dezelfde problemen hebben en dat men eenzelfde oplossing voor beiden kan toepassen.

NIEUWE CANADA COUNCIL MEDAILLE

(Can. Scene) — Negen personen, waaronder een dame, die belangrijke prestaties hebben geleverd ten behoeve van de kunst, de menswetenschappen en de sociologie, zullen de onlangs ingestelde onderscheiding de "Canada Council Medal" ontvangen. Voor 1961-62 zijn het: Vincent Massey, de vroegere gouverneur-generaal van Canada; Lawren Harris, 75, kunstenaar uit Vancouver; A. Y. Jackson, nestor onder de Canadese kunstenaars; E. J. Pratt, 78, dichter uit Toronto; Dr. Healy Willan, 80, musicus uit Toronto; Ethel Wilson, romanschrijfster uit Vancouver; Marius Barbeau, 78, auteur uit Ottawa; Wilfried Pelletier, 65, dirigent uit Montreal; Canon Lionel Croulx, 83, auteur uit Montreal. Deze medaille gaat vergezeld van een geldsom van $ 2000. Bovendien zal een postuum verleende orde worden uitgereikt ter gedachtenis aan Brooke Claxton, gewezen minister van het federale kabinet en de eerste voorzitter van het Canada Council.

Geef Uw
Adresverandering
steeds tijdig op aan de Administratie van
CALVINIST-CONTACT

•

Een formulier hiervoor is afgedrukt op de achterpagina.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Tweetal
te Owen Sound, Ont. E. O. Holkeboer te Transcona, Man., en Rev. H. Van Andel te New Westminster, B.C.

Beroepen
te Grand Rapids, Mich., Thirty-Six Street Church, H. A. Venema te Toronto II.

FREE CHR. REF. CHURCH

Bedankt
voor London-Mitchell, Ont., K. J. Velema te Hoogeveen, Ned.

CAN. REF. CHURCHES

Beroepen
te Groningen, Ned., Rev. S. Cnossen te Grand Rapids, Mich.

DIENSTEN MONTREAL

Can. Ref. Magazine meldt dat er diensten worden gehouden te Montreal, waar Rev. Krabbendam van Ottawa eens per maand voorgaat.

ALL ONTARIO DEACONS CONFERENCE

Evenals verleden jaar zal er ook nu een diakenconferentie gehouden worden voor geheel Ontario. Ditmaal zal men vergaderen in de Second Toronto Christian Reformed Church, aan de Albion Road te Rexdale, en wel op Zaterdag 14 October a.s., 's morgens om 10 uur.

In de morgen zal Dr. P. Y. De Jong van Hamilton spreken over "The Deacon of today's world", terwijl in de middag gehandeld zal worden over de Christian Mercy Action (de toekomstige mental clinic).

Evenals verleden jaar zal ook nu voor een maaltijd en voor verversingen worden gezorgd.

CLASSIS EASTERN ONTARIO OF THE CHR. REF. CHURCH

Rare is the occasion on which a Classis may examine five Candidates at the same time. Classis Eastern Ontario however did have the privilege as five bi-lingual candidates submitted to a classical examination on September 13, 1961, thereby seeking entrance into the Christian Reformed ministry and strengthening the clerical ranks of a Classis which has been faced with an alarming number of vacancies for the past years.

It was with praise to God and sincere gratitude to His Spirit as this Classis met in the Trenton Christian Reformed Church to hear the academic and spiritual accounts of Sierd Woudstra, minister elect of the Ottawa Chr. Ref. Church, John Zantingh, chosen pastor of the Bloomfield congregation, Alvin Beukema, pastor-elect of Renfrew's Chr. Ref. Church, Harry Mennega, first minister-elect of Nova Scotia's chief city of Halifax, and Dirk J. M. Lieverdink, home-missionary for the province of New Brunswick, stationed in Fredericton, N.B. and called by the Kingston, Ontario church.

In line with the Synodical decision the Classic expanded the examination so as to include the subject of exegesis which under the very able direction of Rev. J. VanDyk proved to be an excellent addition to the examination.

The examination which lasted nearly the entire day was to the complete satisfaction of both the classical delegates and the Synodical Examiners of Classes Chatham, Hamilton, and Toronto. With the advice of these Synodical Examiners the five candidates were unanimously admitted to the ministry of the Word and Sacraments in the Christian Reformed Church. It is our prayer that they may fruitfully serve the congregations to which they have been called to and be a rich blessing as they contribute to the upbuilding of the Kingdom of Christ in the (geographically) largest Classis of the Christian Reformed Denomination.

(Rev.) H. Wittenbosch, S.C.

LONDEN WIL 7000 AUTO'S ONDER DE GROND BERGEN

Er staat nogal wat te gebeuren in Londen. Om te beginnen krijgt de stad zijn eerste ondergrondse parkeerplaats.

Hier kunnen ca. 1000 auto's een plaats vinden, terwijl men er, in de toekomst parkeerruimte hoopt te krijgen voor ca. 7000 auto"s! Deze enorme parkeerplaats wordt met recht "koninklijk", want de parkeerplaats wordt gebouwd in Hyde Park en dit park is bezit van de kroon.

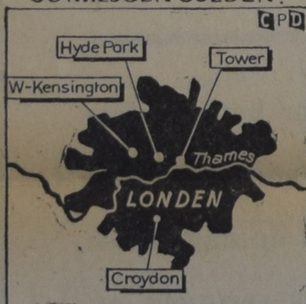
Het "parkeerspaleis" komt ca. 15 meter onder de grond te liggen en ca. 30 toegangswegen zullen deze parkeerplaats zijn verbindingen met de buitenwereld geven.

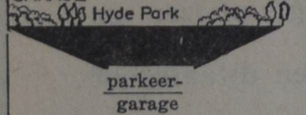
Uiteraard speelt de ventilatie hier een zeer belangrijke rol en het aanbrengen van deze installaties zal ettelijke miljoenen gaan kosten. De natuurliefhebbers is reeds de verzekering gegeven dat het natuurschoon van het park niet zal worden aangetast, hetgeen voor heel Londen een opluchting is, want op zijn parken moet de stad zuinig zijn. Over 4 jaar hoopt men de ondergrondse parkeerplaats geheel gereed te hebben. Het plan zal worden betaald door enkele grote garage- en winkelbedrijven.

Buiten deze enorme parkeerplaats, is Londen ook begonnen aan de bouw van een nieuwe luchthaven. Deze komt te liggen in West Kensington en met ongeveer 12 miljoen dollar hoopt men het plan te kunnen realiseren.

7 miljoen passagiers per jaar hoopt men op deze nieuwe luchthaven te verwerken. Het terrein voor deze luchthaven heeft men verkregen van "Londen Transport". Alle kantoren van de luchtvaartmaatschappij BEA, die nu over heel Londen zijn verspreid zullen hier worden samengetrokken, zodat er in Londen weer wat kantoorruimte vrijkomt. Over twee jaar moet de nieuwe luchthaven gereed zijn.

GARAGE VAN 80 MILJOEN GULDEN!

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

OUD ADRES:

....

....